

Proleter DEVİRİMCI DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

3 Dergisi

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Ekim 2018 Sayı: 71

Fiyatı: 3 TL (KDV dahil)

Ekonomik kriz bütün şiddetiyle üzerimize yıkılmaya başladı. İşten çıkarmalar artık onbinlerle ifade ediliyor; enflasyon son 15 yılın zirvesine çıktı; işsizlik fonundan 11 milyar lira, yasalara aykırı biçimde kamu bankalarına dağıtıldı; ücretlerde ve kamu maaşlarında kesintiler söz konusu; kitlesel açlık tehdidi ile karşı karşıyayız.

Burjuvazi, krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek istiyor; hükümet de bunun için harekete geçmiş durumda. IMF'siz IMF programını dayatıyorlar. Sarayın günlük harcaması 2 milyon liraya yaklaşmışken, işçilerin üç kuruş parasına da el koymaya çalışıyorlar.

İşçi ve emekçiler ise, bu saldırı bombardımanı karşısında etkili bir mücadele hattı oluşturabilmiş değil. Tek tek fabrikalarda, işyerlerinde birçok direniş yaşıyor. Bazı fabrikalarda, işçilerin tepkisi üzerine patronlar geri adım atmak zorunda kalıyor. Ancak genel olarak çaresiz bir bekleyiş hakim. Bunun getirdiği umutsuzluk ve bunalım, intiharlara yol açıyor. Sesini duyuramayan işçiler, kendilerini yakıyor. Oğluna pantolon alamayan bir baba intihar ediyor...

Direnışler yerel kaldığında, tek tek fabrikaların içine hapsedildiğinde, bu durum yaygınlaşarak sürecektir. Bugün en önemli gündem, krize karşı birleşik mücadeledir. Diğer bütün sorunlar buna tabi ele alınmalıdır.

Üstelik devlet, krize karşı kitlelerin mücadele dinamiklerini gördüğü için, baştan ön kesmeye kalkıyor. Kararlı bir direniş odağı olan Cumartesi Annelerini İHD binasına hapsedmeye çalışıyor; Grup Yorum'un davasında hakime itiraz eden bir avukatı tutukluyor; Dev-Yapı İş Sendikası Başkanı dahil onlarca inşaat işçisini, en insani talepleri dile getirdikleri için tutukluyor.

Sayfa 2'de sürüyor

Ya açlık ve ölüm

Ya direniş ve yaşam!

Ya açlık ve ölüm YA DİRENİŞ ve YAŞAM

Bütün bunlar, kitleleri yıldırma amaçlıdır. Yapılması gereken, ekonomik kriz odaklı mücadeleyi büyümektir. Tek tek direnişleri birleştirecek, güçlü, etkili, sonuç alıcı, merkezi bir direniş odağının kurulmasıdır.

Bilgisayar Mühendisleri Odası (BMO), 24 Haziran seçimlerinde yapılan usulsüzlükleri ortaya koyan bir rapor hazırladı. Bu rapora göre, ıslak imzalı tutanaklardaki rakamlar bilgisayar sisteme geçirilirken, oylar "bir partiden diğerine" aktarılmış. Çok detaylı bir incelemenin sonucunda, yüzde 20'lik bir sapma olduğunu tespit etmişler.

Yakın bir zaman önce, 24 Haziran seçimleriyle ilgili CHP'nin hazırladığı bir raporda ise, yaklaşık 2,5 milyon mükerrer oy tespit edilmişti. Bu da seçim sonuçlarında yüzde 5'lik bir sapma anlamına geliyordu.

Sadece bu iki araştırmanın sonucu bile, yüzde 25'e tekabül ediyor. Kaldı ki, bu hesaplamalarda ölü seçmenler yoktur. Oy pusulalarına tak tak vuran görevlilerinin attıkları oylar dahil değildir. Önceden dağıtılmış oy pusulaları, mühürsüz zarflar vb. de...

BMO'nun açıklaması, son yıllarda yapılan seçimlere dair ısrarla altını çizdiğimiz noktaların resmi raporlara dökülmesidir. Seçimlerin hile ile kazanıldığı tartışmasız bir gerçektir. Tartışılması gereken, parlamentodaki bütün partilerin buna göz yummasıdır. AKP göz göre göre hileyle seçim kazanıyor, CHP ve HDP de buna razı oluyor. Seçim günü kör karanlıkta sandıkların başına gidip, gün boyu AKP'lilerle kavga ederek sonunda ıslak imzalı tutanakları alan, sabaha kadar ilçe seçim kurulunun önünde seçim torbasıyla bekleyen insanlar ise, bu dansıklı dövüşte figüran olarak kullanılıyorlar.

Bugüne kadar ne CHP, ne de HDP, bir-iki açıklama dışında, seçim hileleriyle ilgili somut hiçbir adım atmadılar. Dahası, hileli olduğu her halinden belli olan seçim sonuçlarını onayladılar, kabullendiler. Bu durum ayyuka çıkmasına rağmen, yüzsüzce bir sonraki seçimin çalışmalarını yapmaya, kitleleri sandığa çağırmaya devam ettiler.

Şimdi aynı durum yerel seçimler öncesinde de yaşanıyor. Muhalefet partileri yine kitleleri sandığa çağırıyor. Oysa bu koşullarda sandığa hangi parti için oy atılırsa atılsın, sandıktan yine AKP çıkacak. Buna CHP ya da HDP'nin bir çözümü yok; kitlelere yeni bir vaadi de yok...

Kaldı ki, yerel seçimlerde hedefledikleri belediyeleri kazansalar bile; bugüne kadar HDP'nin 99 belediyesine kayyum atandı, CHP'nin

iki belediye başkanı görevden alındı, seslerini çıkarmadılar. Bugün de, kazanacakları belediyelere AKP el koyduğunda, buna karşı mücadele edeceklerine, kendilerine oy verenlerin taleplerine sahip çıkacaklarına dair farklı bir duruşları da yok!

O halde neye dayanarak kitleleri yerel seçimlere çağırıyorlar?

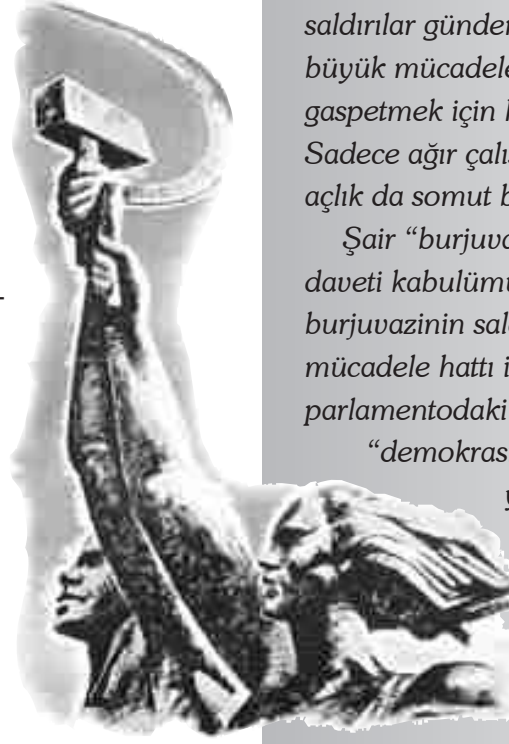
Son yıllarda reformizm ve parlamentarizm öylesine derinleşti ki, bir şeyleri değiştirmenin tek yöntemi, tek mücadele biçimi; seçimlere katılmak, parlamentoda varolmak haline geldi. Her sorunda seçimler işaret ediliyor; her eylem, "seçime giden sürece" basamak yapılmaya çalışılıyor.

Oysa sınıf mücadelesinde seçimler amaç değildir. Mücadelenin asıl alanı da sandık değil, üretim yerleri ve meydanlardır. İşçi ve emekçiler üretimden gelen güçlerini ortaya koyup meydanları zaptettiği zaman, seçim sonuçları da, yasalar da ona göre değişir. İşçi ve emekçilerin yararına olan bütün yasalar, bu şekilde çıkmıştır; bundan sonra da öyle olacaktır.

Kriz her tarafı tutuşturmuşken, işçiler en temel insani ihtiyaçları için direnişe geçmiş ve işsizler çaresizlikten intihar ediyorken, krize karşı mücadeleyi seçimlere havale etmeye kalkmak; koyun can derdindeyken kasabın et derdine düşmesinden farksızdır. Bırakalım devrimciliği, insani yönlerin de iflas etmesi demektir.

Şimdi seçimleri bir kenara itip, krize karşı mücadeleyi örgütleme zamanıdır. Halkın işsizlik ve açlıkla imtihan edildiği bir dönemde, direnişin ve yaşamın sesi olmalı ve bu sesi yaymalıyız. Onların yalnız ve çaresiz olmadığını, birleşik ve örgütlü mücadele ile her şeyin üstesinden gelineceğini pratikte gösterebilmeyiz. Madem ki, "cumhuriyet tarihinin en büyük krizi"nden söz ediliyor; o halde işçi ve emekçileri "cumhuriyet tarihinin" en büyük direnişine hazırlamalı, bunun öncüsü olmalıyız.

Bu dönem ne seçim gevezeliği ile, ne de basın açıklamaları ve her zamanki eylem biçimleriyle aşılar. Devrimci bir bakış açısı ve militan eylemler dışında bir kurtuluş yoktur.

Okurlara...

Merhaba,

Ekonomik kriz büyüyerek yaşamlarımızı kuşatmayı sürdürüyor. Sarayından bürokratına devletin tüm kurumları, patronlara hortumla para akıtmaya devam ederken, "tasarruf" adı altında saldırılar, işçi sınıfının payına düştü. İşten çıkarmalar yetmedi; YEP adı verilen İMF'siz İMF programı ile çok daha boyutlu saldırılar gündemde. İşçi sınıfının bugüne kadar büyük mücadeleler sonucu kazanılmış haklarını gaspetmek için harekete geçmiş durumdadır. Sadece ağır çalışma koşulları değil, işsizlik ve açlık da somut bir tehlike halini aldı.

Şair "burjuvazi kavgaya davet etti bizi / daveti kabulümüzdür" demiş. Biz de bugün burjuvazinin saldırısının boyutuna denk bir mücadele hattı izlemeliyiz. Ne seçimler, ne parlamentodaki partiler, ne de emperyalistlerin "demokrasi" masalları... Kazanmanın tek

yolu, birleşik-örgütlü bir mücadeleyi hayata geçirmektir.

İşçi sınıfı "yaratan ve kahreden" gücüne güvenmeli; üretimden gelen gücünü harekete geçirmelidir.

Ekonomik krizin sorumlusu kapitalizmdir; faturasını da krizi çıkartanlar ödemelidir.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları, dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

71. Sayıda

3	Hükümetin krize çaresi: İMF'siz İMF reçetesi
4	Ekonomik kriz emeklileri, devrimci basını vurdu
5	YEP krize çözüm değil
7	Devlet hangi harcamaları kıssın
8	ÇHD'li avukatlar yeniden tutuklandı
9	Karlar özelleşiyor, zararlar kamulaşiyor
10	3. Havalimanı'nda inşaat işçileri eylemi
11	İsviçre'de "ücret eşitsizliğine son" eylemi
12	Ekim Devrimi 101 yaşında
14	Hayvancılık iflas ettirildi, şarbon hortladı
15	Cumartesi Anneleri'ne polis saldırısı
16	Sade ve sessiz kaynayan volkan Veis
17	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
19	"Tek adam rejimi" faşizmdir- 2

Yayın Sahibi: Çağdaş Büyükbaş, Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Murat Tokdemir

Adres: Mecidiyeköy mah. Dereboyu cad. No: 19/A, Erok Ap. Şişli/ İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com, www.proleterdevrimcidurus2.org

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst. Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028

YEDİVEREN YAYINLARI Yerel Süreli Yayın Sayı: 71 Ekim 2018, 3 TL(KDV Dahil)

Ekonomik krizin kendini daha fazla hissettirdiği bu aylarda, Erdoğan ve hükümeti krize çare olarak, IMF'siz IMF programını ortaya koydu. Damat Berat Albayrak tarafından açıklanan ve adına YEP (Yeni Ekonomi Programı) dedikleri belge, **gerçekte IMF'nin Nisan 2018'de hazırladığı programın tekrarıdır ibaretti.** Fakat ısrarla IMF'nin adını kullanmamaya çalıştılar. Sanki kendi ürünüymiş gibi bir program sundular.

Ne var ki, asıl amaçları olan dış yatırımcıları Türkiye'ye çekmeleri için emperyalist bir kurumu "denetçi" göstermeleri gerekiyordu. Bunun için de IMF yerine McKinsey adındaki ABD kökenli uluslararası bir danışmanlık şirketini,

başlamıştı. **Türkiye'nin ekonomik göstergeleri 2017 sonlarından itibaren kötüleşmiş, Mart 2018'de ise çok sert bir düşüş başlamıştı.**

Nisan 2018'de, IMF'nin rutin değerlendirmesinde "Türkiye ekonomisinin çok ısındığı, soğutma tedbirleri alınması gerektiği" tespit edildi. Bunun üzerine hızla Haziran 2018 seçimleri gerçekleştirildi ve Erdoğan, patronlara "krizde bu ülkeyi ancak ben yönetebilirim" sözü verdiği için yeniden seçildi.

Gerçekten de, şiddetli bir krizin geldiği belliydi. Kriz koşullarında CHP'li sosyal demokrat görünümlü bir cumhurbaşkanının patronların çıkarlarını gerçekleştirmesi mümkün görünmüyordu. **İşçi ve emekçilerin krize karşı**

"Bütçeden tasarruf" adına IMF'nin hazırladığı reçete, olduğu gibi YEP'e aktarıldı.

Yani YEP, aslında bir IMF reçetesi, IMF programıydı. Fakat AKP ve Erdoğan yıllardır "İMF'ye borç verecek kadar iyiyiz" şeklinde böbürlenip durmuştu. Şimdi yeniden IMF'nin kapısında diz çöktüklerini göstermemek için, üzerine bir perde çekildi. Ama kapı aynı kapı, reçete aynı reçeteydi...

İMF'nin halk tarafından çok iyi bilinmesi ve yarattığı kötü çağrışım, işin bir yanısırdır. Hükümetin IMF ile resmi ilişki kurmamasındaki bir diğer neden ise; yolsuzluklarının açığa çıkma korkusudur. Çünkü IMF, Nisan ayında açıkladığı "Politika Belgesi"nde "bizimle masaya oturmak isteyen ülkeleri/üyelerimizi öncelikle yolsuzluk açısından denetleyeceğiz" demişti. Yani IMF işi sıkı tutacağını, programda söylenenlerin uygulamasını denetleyeceğini ortaya koydu. Elbette IMF bunu, hizmet ettiği başta ABD olmak üzere emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda yapacaktır. Fakat sonuçları bakımından Erdoğan'ı ve hükümetini -hem önceki yolsuzlukların açığa çıkması, hem de bundan sonrası için- zor bir durumla karşı karşıya bırakacaktır.

Onun için İMF'den borç almadan ve adını geçirmeden IMF programını uygulayacaklarına söz verdiler ve yerine McKinsey'i tercih ettiler.

McKinsey'in kötü sicili

McKinsey tabi ki, basit bir "danışmanlık" şirketi değil. McKinsey'in adı ülkemizde yeni duyuldu, fakat kirli tarihi, dünya halklarına, emekçilerine hiç yabancı değil.

En başta, CIA ile doğrudan ilişkili bir örgüt olduğunu söylemek gerekiyor. Öyle bir ilişki ki, CIA Direktörü Brennan döneminde, CIA'nın yeniden yapılandırılması görevi McKinsey'e verildi.

Şirket, İsrail Başbakanı Netanyahu'ya danışmanlık yaptı. Fildişi Sahilleri'ndeki darbede rol aldı. Suudi Arabistan'da Kral Salman'la çalıştı. Dünyanın pek çok ülkesinde, ABD'nin siyasi ve ekonomik çıkarlarını gerçekleştirmek için "danışmanlık ve denetim" gerçekleştirdi. **Fahiş ücretler aldı, adı yolsuzluk operasyonlarına karıştı.** Ve "danışmanlık" yaptığı ülkelerin her birinde siyasi karışıklıklar arttı, ülkenin ekonomisi, öncekinden daha kötü düzeylere düştü.

Mesela Güney Afrika Cumhuriyeti'nde, McKinsey'in

Hükümetin krize çaresi: IMF'siz IMF reçetesi

"denetim" için belirlediklerini açıkladılar. Tabi bu şirkete bunun karşılığında ne kadar para verdikleri hala sır gibi saklanıyor.

Hükümet neden IMF'yi değil de McKisney gibi özel bir danışmanlık şirketini tercih etti? IMF programını aynen uygulamayı taahhüt ettiği halde, neden onun ismini geçirmekten özenle kaçınıyor?

Ama daha önemlisi, IMF ya da McKisney, krize çare olarak neyi öneriyor? İşçi ve emekçiler krizin yükünü ödemeyi kabul edecek mi?

Bu bir İMF programıdır

Türkiye'nin krizden kurtulmak için İMF'ye başvurmak zorunda kalacağı bir süredir medyada yer alıyordu. Hükümet ise krize karşı izleyeceği programı bir türlü açıklamıyordu. Her yıl açıklanan "Orta Vadeli Program" (OVP) bile geciktirilmişti. Sonuçta 20 Eylül'de OVP yerine, adına YEP dedikleri programı açıkladılar. İMF'nin isminin geçmediği bu İMF programında, İMF yerine denetleyici kurum olarak McKinsey'in getirildiği de ancak o zaman öğrenilebildi.

Aslında süreç Mart 2018'den itibaren

direnişlerini ancak Erdoğan gibi bir diktatör bastırabilirdi; kitlelerin bazı kesimlerini şiddet kullanarak, bazıları da "din-iman" diyerek, kısıntı ve sadaka vererek...

Eylül başında damat Albayrak, İngiltere ziyaretinde mali destek alabilmek için finans kuruluşlarıyla görüşmeler gerçekleştirdi. Ve elbette ona, İMF raporundaki önlemlerin hemen alınması, yoksa finansal destek verilmeyeceği söylendi.

Bunun üzerine Albayrak döner dönmez faiz artırımını gerçekleştirdi. Üstelik Erdoğan'ın karşı çıkıyor görünmesine rağmen! **Bu mizansen, Türkiye'de Merkez Bankası'nın "bağımsız" olduğu, ülkede her şeyin "tek adam" tarafından belirlenmediğini göstermek için hazırlandı ve öyle de lanse edildi.**

Bir hafta sonra "Yeni Ekonomi Program" YEP hazırlandı. **İMF raporunda geçen her şey, YEP'te vardı. Büyüme rakamlarından enflasyon beklentilerine kadar, tüm rakamlar İMF raporu ile uyumluydu. Kıdem tazminatı, zorunlu BES, sağlık ve eğitimden kısıntılar, işsizlik fonu vb işçi ve emekçilere dönük tüm saldırılar, İMF'nin "önerileri" doğrultusunda hazırlanmıştı.**

Türkiye'nin ekonomik göstergeleri 2017 sonlarından itibaren kötüleşmiş, Mart 2018'de ise çok sert bir düşüş başlamıştı.

Nisan 2018'de, İMF'nin rutin değerlendirmesinde "Türkiye ekonomisinin çok ısındığı, soğutma tedbirleri alınması gerektiği" tespit edildi. Bunun üzerine hızla Haziran 2018 seçimleri gerçekleştirildi ve Erdoğan, patronlara "kriz koşullarında bu ülkeyi ancak ben yönetebilirim" sözünü verdiği için yeniden seçildi.

danışmanlığı ile elektrik şirketinde yolsuzluklar ayyuka çıktı. Ardından bunu protesto için güçlü kitle eylemleri gerçekleştirildi. Ve Cumhurbaşkanı Zuma istifa etmek zorunda kaldı. Yolsuzluk öyle boyutluydu ki, McKinsey şirketinin iki ortağı da istifa etti ve hapse girdiler.

Bir diğer örnek, Porto Rico hükümetine danışmanlık yaptığı dönemdir. 123 milyar dolar borcu olan ülkeden 50 milyon dolar danışmanlık ücreti aldı. Bu arada, hükümete tavsiyelerinin ekonomiyi düzeltmek amaçlı değil, şirkete maddi çıkar sağlamak amaçlı olduğu ortaya çıktı. Sonuçta Porto Rico ekonomisi daha kötü duruma düştü.

2008 ekonomik krizinin sembol ismi, ABD’li Enron şirketinin danışmanı da McKinsey’di. Büyük bir yolsuzluk skandalıyla iflas eden Enron şirketi, dünyanın 7. büyük şirketi; ve McKinsey’in tavsiyeleri doğrultusunda yöneticileri muhasebe hileleri gerçekleştirmişti.

Türkiye’ye dönersek; damat Berat Albayrak, McKinsey’le ilişkiyi yürütmek amacıyla bir ofis kuracağını, bu ofiste 16 bakanlığın temsilcisi olacağını duyurdu. Şirket üç ayda bir (her çeyrekte) bu ofisle toplantı yapacak, toplantıda durum değerlendirilecek, atılan adımlar gözden geçirilip, yeni dönem için görevler belirlenecek.

McKinsey’in Türkiye’deki ilk tavsiyesi ise, 3 kamu bankasına kaynak aktarılması oldu. İşsizlik fonundan alınan 11 milyar TL, bir gecede 3 kamu bankasını kurtarmak için kullanıldı. Üstelik de işsizlik fonunun bu biçimde kullanılması yasalara aykırı. McKinsey, bu yasadışı operasyonu gerçekleştirmek için hangi dolambaçlı yolların kullanılacağı konusunda tavsiyelerde bulundu, hükümete yol gösterdi.

Sürekli “milli ve yerli” olmakla övünen Erdoğan ve hükümeti, şimdi bir ABD şirketi tarafından denetleniyor. Hem de üzerine para verilerek...

IMF ya da McKinsey;

Krizin faturasını ödemeyelim!

IMF ya da McKinsey, işçi ve emekçiler açısından aralarında bir fark yok! Her ikisi de krizin faturasını işçi ve emekçilere çıkarmak için, emperyalistler ve işbirlikçilerinin çıkarları doğrultusunda çalışıyorlar, çalışacaklar... McKinsey’in kirli tarihi ve Türkiye’ye ilk tavsiyesi, bunu somut ortaya koyuyor.

Önemli olan, işçi ve emekçilerin bu faturayı ödemeyi kabul edip etmeyeceği... Daha önceki krizler de işçi ve emekçinin sırtından atlatıldı. Fakat bu kez -diğerlerinden farklı olarak- halk açlıkla karşı karşıya. Yani yaşam ve ölüm savaşı verecek.

Burjuvazi ve ona hizmet eden kesimler açısından da, işçi-emekçi ve onların yanında yeralan güçler açısından da çok önemli bir dönemeçten geçiliyor. İşçi ve emekçilerin bu dönemeci aşması, öncekilerden çok daha büyük direnişleri gerektiriyor. Tüm dezavantajlarına rağmen bunu başarmak zorunda...

Ekonomik kriz emeklileri ve devrimci basını vurdu

Ekonomik kriz, Ağustos ayının ortasındaki ani döviz yükselişi ile kendisini ortaya koydu. Öyle ki, 10 Ağustos günü, “Kara Cuma” olarak kayıtlara geçti.

Bu ani çöküşten ilk etkilenen, dövizle iş yapan küçük işletmeler oldu. Kitlelere yansımaları ise, gıda fiyatlarında günbegün artışla giderek daha can yakıcı bir soruna dönüştü. Çünkü ülkemizde tarım ürünleri genel olarak ithal edildiği için, dövizdeki artış, gıda fiyatlarını adım adım yükseltti. Ancak bu daha dolaylı bir etkiydi ve pek çok kesim, bununla ekonomik kriz arasında doğrudan bir bağ olduğunu fark edemedi.

İnşaat ve tekstil gibi bazı sektörlerdeki yüzlerce işçinin işten çıkartılması, işçilere dönük saldırının ilk adımının geldiğini gösteriyor. Türk-iş başkanının “işçiler krizde ellerini taşın altına koymaktan çekinmeyecektir” sözleri ise, patronların tercümanlığını yapıyor ve krizin faturasını işçilere çıkarmaya ortak oluyor.

Milyonlarca emekli maaşlarını alamadı

Krizin kitleler nezdinde doğrudan ilk karşılığı, bayramdan önce verilmesi beklenen emekli maaşlarının önemli bir kısmının verilmemesi oldu.

Ülkemizde yaklaşık 12 milyon emekli var; bunların yüzde 65’i işçi emeklisi. Emeklilerin 5,5 milyonu, yani yarısına yakını, asgari ücretin altında maaş alıyor ve çok zor şartlarda geçiniyor. Ve uzun zamandır bayram tatiline denk gelen emekli maaşları, bayram öncesinde yatırılıyor.

Ancak bu bayramda bu yapılmadı ve emekliler büyük bir hayal kırıklığı yaşadı. Zaten çok zor şartlarda yaşam mücadelesi veren ve emekli aylıklarının önemli bir kısmını sağlık harcamalarına ayırmak zorunda kalan emekliler için, bu büyük bir darbe oldu.

Üstelik emeklilerin aylıklarını alamaması haberiyle aynı günlerde, Erdoğan’ın Ahlat’ta yaptırmayı planladığı cumhurbaşkanlığı köşkü de gündemdeydi. Bir tarafta köşk için kaç bin metrekare alan ayrılacağına pazarlığı yapılıp bunun için devasa bütçeler hazırlanırken, diğer tarafta emekliler, bayramda parasız kalmanın yoksunluğunu ve acısını yaşadılar.

Kağıt ithal, dergi ve gazeteler krizde

2005 yılında SEKA kapatıldığında, ülkemizdeki kağıt üretimi de durdu. Standart ithalat gerekçesi olan “daha ucuz” söylemi, kağıt konusunda da devreye girdi. Gazete ve dergilerin kağıtları yurtdışından gelmeye başladı; dergi, kitap ve gazetelerin matbaa süreçleri dolar ve euroya endekslendi.

2017 yılında Türkiye’nin toplam kağıt ve kağıt ürünleri ithalatı 3.7 milyar dolar, 2018’in ilk altı ayında 2 milyar dolar oldu.

Gazete kağıdının ithalatı ise 400-500 milyon dolar civarındaydı.

Dövizdeki dalgalanmaların basın sektörünün etkilemesi, öncesinde de bir sorundu zaten. Ancak “kara cuma”nın ardından, basın sektörü çok ağır bir darbe aldı. Aralık

ayında tonu yaklaşık 2 bin lira civarında olan gazete kağıdının fiyatı, bugün 4-5 bin liraya yükselmiş durumda. Bu da, salt kağıt giderlerinin iki katından fazla arttığını gösteriyor. Film, kalıp vb. matbaa-baskı süreci de aynı düzeyde fiyat artışı yaşıyor. Kitap basımı sözkonusu olduğunda, yabancı kitapların Türkçe baskılarındaki telif ücretlerini de dövizle endeksli olduğunu buna eklemek gerekiyor. Ve ortaya devasa rakamlar çıkıyor.

Üstelik buna kağıt bulma sorunu da ekleniyor. Fiyatlar bu kadar yüksekken, nakit sıkıntısı yaşayan kağıtçı, kağıt satın alamıyor ve satamıyor. Bu yokluk, varolan kağıdın fiyatını bir miktar daha yükseltiyor; karaborsa durumu oluşturuyor.

Dahası, matbaa süreçleri adeta döviz borsası gibi anlık olarak yükseliş-alçalışlar yaşıyor. Kağıt satışı için verilen fiyat, bir saat sonra değişebiliyor.

“Havuz medyası” dışında kalan basın, muhalif yayın organları ve yerel muhalif gazeteler ise matbaa giderlerinin ağırlığı altında ezildi. (“Havuz medyası”nın asıl geliri, bolca yararlandıkları kamu reklamlarından oluştuğu için, onlar sorun yaşamıyor.)

En ağır darbe ise, elbette devrimci basına inmiş durumda. Zaten son derece sınırlı bütçelere sahip, tüm geliri kitlelerin desteğinden oluşan devrimci basın, döviz baskısını en ağır biçimde yaşayan kesim oldu.

Önceki ekonomik krizlerden farklı olarak bu defa iki olumsuz unsur daha var: Birincisi tarım ürünlerinin ağırlığı ithalata dayalı olduğu için, gıda maddelerindeki fiyat artışı dövizle birlikte artmaya devam edecek ve yoksullukla birlikte açlık da daha geniş kesimleri etkisi altına alacak. İkincisi, kamu ve özel sektör borçları, önceki krizlere nazaran çok daha yüksek olduğu için, krizin şiddeti de yüksek olacak.

Bu koşullarda her kesim, kendi durduğu yerden krize karşı çözüm bulmaya çalışıyor.

Reformistlerin “krize karşı çözüm” adına ileri sürdükleri yöntemler, kapitalizmin geleceğini garanti altına almaya çalıştığı için yanlış ve çarpıktır. Diğer yanılla, bu önerilerin, kriz koşullarında kendiliğinden, egemenlerin lütfuyla gerçekleşme ihtimali de bulunmuyor.

Devletin krize çözüm arayışlarında ise, ülkenin topraklarını ya da devletin varlıklarını emperyalistlere peşkeş çekmekten, kitlelerin üzerindeki baskı ve terörü artırmaya uzanan, o çok iyi bildiğimiz “acı reçete”den başka bir şey yoktur.

Ekonomik krize karşı devrimci çözüm ise, faturasını kitlelere ödetme çabasına karşı durmaktır. Krizi burjuvazi çıkardı, faturasını da burjuvazi ödemelidir. Bunu sağlamanın tek yolu da, **krize karşı mücadeleyi yükseltmektir. Daha güçlü, daha örgütlü, daha savaştan ve sonuç alıcı bir şekilde...**

27 Ağustos 2018 tarihinde
internet sitemizde yayınlanmıştır.

AKP hükümetlerinin standart ekonomi programı OVP (Orta Vadeli Plan), isim değiştirilerek YEP (Yeni Ekonomi Programı) haline dönüştü ve 20 Eylül günü, Erdoğan'ın damadı Berat Albayrak tarafından açıklandı.

YEP, içinde "yeni" hiçbir unsur olmamakla birlikte; yaşanan ekonomik krizle ilgili olarak, devletin hedef ve yönelimlerini ortaya koyan önemli belgeydi.

Öncelikle Erdoğan "kriz yok" derken, Hazine ve Maliye Bakanı olan damadı, krizin varlığını resmileştiren tespit ve değerlendirmeleri ortaya koymuş oldu.

İkincisi gerçekte bu program, IMF'nin standart "kemer sıkma programları"ndan birisiydi ve IMF'ye gitmeden IMF programını uygulamayı hedefliyordu.

Üçüncüsü programın denetimi, yani ülke ekonomisinin denetimi, Amerikalı McKinsey şirketine devredilmiş; bu "görev" karşılığında bütçede devasa bir ödeme miktarı da şirkete peşkeş çekilmişti.

Ve hepsinden önemlisi YEP, işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarına dönük, belki de bugüne kadarki en şiddetli saldırı hazırlığının ifadesiydi.

Ekonomik krizin nedeni "dış mihraklar" mı?

Damat Albayrak'ın, hemen her cümleinin önünde "burası çok önemli" diyerek açıkladığı programın "Mevcut Siyasi ve Ekonomik Durum" başlığı altında, ekonomik krizin nedenleri şöyle açıklanıyor:

"Gezi olayları ile başlayan, 17-25 Aralık 2013 yargı darbesi ve 15 Temmuz 2016 menfur darbe girişimleri ile devam eden dönemde gerçekleştirilen dört seçim ve bir referandum ile ülkenin siyasal istikrarı güçlendirilmiş, demokrasinin sağlıklı işleyişi güvence altına alınmıştır. Ancak bu sürecin ülke ekonomisine olumsuz etkileri olmuştur."

Yanısıra Suriye savaşı, FED'in faiz artışı, ABD'nin "Türkiye ekonomisini doğrudan hedef alması" gibi unsurların, Türkiye'deki ekonomik krizin nedenleri olduğu ileri sürülüyor. Yani AKP hükümetleri her şeyi doğru yapmıştır, ancak başta Gezi Ayaklanması olmak üzere hükümet karşıtı eylemler, "darbeler" ve tabi ki, "dış mihraklar" ülkeyi krize sürüklemiştir!

Gerçekte ise, **ekonomik krizin tek nedeni vardır: Kapitalizmin azami kar hırsından beslenen üretim anarşisi!**

Sosyalizmin planlı ekonomisinde "ekonomik kriz" yoktur. 1929'da ABD başta olmak üzere tüm dünya ekonomik krizin pençesinde kıvrılırken, sosyalist Sovyetler Birliği'nin üretim rekorları kırması somut örnektir.

Kapitalizmde ise üretim anarşisi; yani karlı olduğu düşünülen kimi alanlarda aşırı üretim yapılırken, kitlelerin gerçek ihtiyaçlarının üretiminin azaltılması (ya da tamamen kaldırılması) kriz doğurur. Türkiye'de, mesela lüks konut üretiminde patlama yaşanırken, gıda üretiminin azaltılması ve gıda ithalatı yapılması, "üretim anarşisi"nin somut ve çarpıcı bir örneğidir.

Bugün yaşadığımız krizin nedeni de budur. **AKP hükümetinin uyguladığı ekonomik ve siyasi**

YEP krize çözüm değil

politikalar, krizi derinleştiren unsurdur.

2000'lerin başından bu yana AKP hükümetleri, Telekom gibi hayati önemde kamu kuruluşları başta olmak üzere, hemen bütün kamu kuruluşlarını emperyalistlere peşkeş çekmiştir; gıda üretimi gibi stratejik bir üretim alanını zayıflatmış, kağıt gibi son derece önemli sektörleri tamamen yoketmiş, otomotiv gibi temel üretim alanlarında ise ithalata bağımlılığı artırmıştır; yüksek kar vaadi ile dünyadan para borçlanmış, sıcak para akışının yarattığı refah ortamında bütün gelirini betona (yol, lüks konut, vs) yatırmıştır. Bütün bunların kaçınılmaz sonucu, ekonomik yıkımdır.

AKP'nin ekonomi modeli, "saadet zinciri" olarak bilinen, son örneğini Çiftlikbank dolandırıcılığında gördüğümüz sistemin, kamu eliyle yürütülen halidir. Saadet zincirinin işleyiş kuralları bellidir: Yüksek kar vaat edilerek para toplanmakta, başlangıçta sisteme dahil olan herkes mutlu olmaktadır. Sistemin dinamikleri, zincirin 9. halkasında çöküşü kaçınılmaz hale getirmektedir. Türkiye ekonomisi de, "9. halkaya" ulaşmış görünüyor.

YEP krizden nasıl bir "kurtuluş" vaadediyor?

YEP için söylenecek en özet cümle, bir "kurtuluş vaadi"nin olmayışındır. Ekonominin gerçekleriyle alakası olmayan rakamlar peşpeşe sıralanıyor, ekonomide karşılığı olmayan hedeflerden söz ediliyor.

En başta, sunulan ve hedeflenen ekonomik tablonun omurgası niteliğindeki dolar kuru, yanlış hesaplanıyor. Dolar kurunun 2018 ortalamasının 4.90 olacağı öngörülüyor ve sonraki tüm ekonomik veriler bu kura göre belirleniyor. Oysa yıllık ortalamanın 4.90 olabilmesi için, yılın kalan aylarında dolar kurunun 5.70 olması gerekiyor. Böyle bir ihtimal de görünmediği için, büyüme, cari açık vb. konularda yapılan planlar da baştan çıkıyor.

Keza büyüme rakamlarını yıldan yıla artırırken aynı dönemde enflasyon rakamlarını düşürmek gibi, ekonominin temel kuralları içinde mümkün olmayan çarpıklıklar da yer alıyor programda.

Yanısıra **petrol fiyatlarının yükselmesi ihtimali başta olmak üzere (nedense petrol fiyatlarının düşeceği varsayılıyor), dış etkenlerin Türkiye ekonomisine olası etkileri de hiç dikkate alınmıyor.**

verilerini yorumlamak baştan anlamsızlaşıyor. Ancak yine de bir unsuru belirtmeden geçemiyoruz: **YEP -iyimser bir tablo çizmesine rağmen- işsizlik, büyüme, cari açık gibi başlıkların tümünün, 2019 yılında bugünkünden daha kötü olacağını öngörüyor.** 2020 yılında rakamlar yeniden bugünkü seviyelere yaklaşıyor, ancak 2021'den itibaren kısmi iyileşme başlıyor.

Yani Erdoğan'ın kimi zaman "zaten kriz yok" ya da "krizin en kötü bölümünü atlattık" gibi dayanaksız değerlendirmeleri bir yana; "iyimser" YEP bile, krizin başında olduğumuzu ve kötü dönemin en az iki yıl süreceğini ortaya koymak zorunda kalıyor. Elbette gerçek tablonun bundan çok daha kötü olacağını söylemek yanlış değil.

Bu kadar ağır bir ekonomik yıkım karşısında devlet yine gerçek rolünü oynuyor ve burjuvazinin çıkarlarını koruyor: YEP kriz karşısında, kitlelerin yaşam ve çalışma koşullarına saldırmaktan başka bir şey söylemiyor.

"Burjuvaziye koru, kitlelere saldır"

Kriz karşısında devletin aldığı bütün kararlar, burjuvaziye ve onun temsilcilerini korumaya yönelik. Diğer taraftan, işçi ve emekçilerin cebindeki kırıntıları da almayı hedefliyor.

Devlet, TBB (Türkiye Bankalar Birliği) ile birlikte, "Bankalara 100 milyon liradan fazla borcu olanların, borçlarının yeniden yapılandırılması" kararını aldıklarını duyurdu. Yani eğer sıradan bir emekçi olarak bankaya birkaç bin liralık kredi kartı borcunuz varsa, banka ve devlet bunu tahsil etmek için harekete geçecek, icra takibi başlatılacak, ceza kesilecek, kara listeye alınacak vb. Ama 100 milyon liradan fazla borcunuz varsa, banka ile birlikte oturup yeni bir ödeme planı hazırlanacak, gerekirse borçlar aylarca ertelenecek, yine de haciz, icra, mahkeme vb. hiçbir hukuki-ekonomik işlem yapılmayacak.

Bir başka örnek konut sektöründen. Banka kredisiz ev alan herhangi bir emekçi, borcunun taksitlerini ödeyemez hale geldiğinde banka bu eve el koyuyor. Bu standart bir uygulamadır. Diğer taraftan, herhangi bir inşaat tekeli, inşa ettiği site için çektiği banka kredisini ödeyemediğinde, banka

sözkonusu siteye el koyamayacak. Biliyoruz ki, inşaat tekelleri inşaatlarını kendi paraları ile değil, yüklü banka kredileri ile gerçekleştiriyorlar. Bu uygulama, emekçilerin evsiz kalmasına yol açarken, inşaat tekellerini korumayı amaçlıyor.

Krizden etkilenen şirketlerdeki işçi alacakları konusunda da devlet patronlardan yana bir tutum alıyor. Uzun erimli sınıf mücadelesinin kazanımlarından biri de, şirket iflaslarında işçi alacaklarının öncelikli olmasıdır. İcra ve haciz işlemlerinde, işçilerin alacakları ilk sıraya yerleşir. Bugün konkordato ilan eden şirket sayısı 3 bini aştı. İflas edenlerin sayısı çok daha fazla. Ve devlet, konkordato ilan eden şirketlerde işçi alacaklarının takibini durduran yeni bir düzenleme yaptı. Buna göre şirket, alacaklarının yapılandırılması için bankaya başvurduğunda, işçi alacakları da diğer alacaklarla birlikte sıraya konacak, alınmış ihtiyati tedbir ve haciz kararları uygulanmayacak. Bu durumda, **bankalar alacaklarını tahsil edebilirken, işçiler aylar, belki yıllar boyunca birikmiş ücret ve haklarını alamayacaklar. Beş parasız kapının önüne konacaklar.**

Dolarla yapılan ödemeler konusu da benzer bir tablo var. Kitlelere dolar kullanmak adeta yasaklanmış durumda. Dolar satın almak, kira bedelini dolar üzerinden belirlemek, dolarla iş yapmak lanetli ilan ediliyor, hatta kimi zaman cezai yaptırım unsuruna dönüşüyor. Diğer taraftan **devlet, dolar üzerinden “garanti” verdiği alanlardaki ödemelerini kesintisiz biçimde sürdürüyor.** Avrasya Tüneli, 3. Köprü ve Osmangazi Köprüsü’ndeki geçiş garantisi, şehir hastanelerindeki hasta garantisi, kamu ihalelerindeki ödemeler vb. dolar üzerinden ve fahiş fiyatlarla yapılmaya devam ediliyor. Yeter ki tekeller zarar etmesin!..

YEP, kitlelere saldırı programıdır

Damat Albayrak’ın sunduğu YEP’e göre, ekonomik krize karşı iki temel “çözüm” hazırlanmış. **Birincisi “kamu harcamalarından 2019’da 60 milyar TL tasarruf sağlanacak, bunun yaklaşık 30 milyar TL’si sürmekte olan ya da henüz başlamamış ihalelerin durdurulmasıyla karşılanacak.” İkincisi, “2019 yılı içinde 16 milyar TL gelir artırımı sağlanacak.”** Bu sözlerin her biri, işçi ve emekçilere dönük ağır bir saldırı anlamına geliyor.

“30 milyar TL’lik tasarruf yapmak için” durdurulması planlanan ihaleler hangileri? Yandaşlara hortumla para akıtan havalimanı, yol ihaleleri değil tabi ki. Mesela “demiryollarının iyileştirilmesi” konusunda bir çalışma başlatılacaktı. Çorlu’daki tren katliamının ardından böyle bir hazırlık yapılmıştı; bu ihale mi iptal edilecek? Keza İstanbul depremine hazırlık anlamında, kamu binalarının yıkılarak yeniden yapılması gündemdeydi; iptal edilecek ihalelerden birisi de bu mu?

Kesin olan şey şu: **Emekçilere faydası dokunacak işlerin ihaleleri iptal edilecek; yandaş rant sağlayan ama “kamu yararı” olmayan, “mega projeler” sürdürülecek.**

Peki kalan 30 milyar TL tasarruf nereden sağlanacak?

Bunun da cevabı hazır: *“İşgücü piyasasında esneklik ve performans sisteminin yaygınlaştırılması, kıdem tazminatı ‘yükü’nün kaldırılması, sağlık ve eğitim harcamalarının kısılması, işsizlik sigortası fonunun kullanılması, zorunlu BES...”*

“Esneklik ve performans sistemi”, uygulandığı fabrikalarda, çalışma koşullarında en ağır sömürü anlamına gelmektedir. “Performans” bahanesiyle, işçiler daha fazla, daha yoğun ve daha ağır koşullarda çalışmaya zorlanmaktadır. Performans, aynı zamanda işten atılma korkusunun, ücret kesintisi ihtimalinin sürekli canlı tutulması, bu korkularla çalışma temposunun artırılmasıdır.

Esnek çalışma ise, çalışma saatlerinin tamamen patronun keyfine, ihtiyaçlarına, pazara endekslenmesidir. Patron işler yoğun olduğu zaman mesai ödemeksizin günde 11-12 saat çalıştırabilir, işler yoğun olmadığı zaman ücretsiz izne çıkarabilir; işçilerin çalıştıkları alanı değiştirebilir...

Bugüne kadar işçilerin başının üzerindeki Demokles Kılıcı olan esnek çalışma, artık kamu emekçilerine de dayatılıyor. 657 sayılı yasaya tabi olan, işgüvencesi ve çalışma şartları yasalarla güvence altına alınmış olan kamu emekçilerinin bu hakları gaspediliyor. Kamudaki esnek çalışma, daha yoğun bir işgücü sömürsü getiriyor.

Emekçiler, uzun çalışma saatleri, ağır çalışma koşulları, sendikasız ve kayıtdışı çalışma, taşeron sayısında artış, esnek çalışma adı altında pervasız bir sömürü ile karşı karşıyadır. İşsizlik korkusuyla bütün bu koşullara razı olanlar bile, yüksek enflasyon karşısında çaresiz durumdadır. İşsiz kalanlara düşen ise, aklıktan ölmektir. Patronları korumakla görevli devletin, kitlelere sunduğu “kriz programı” budur.

İşsizlik fonu, zaten devlet tarafından kullanılıyor. Fon, işçilerin ücretlerinden kesilen paraların yanında devletin ve patronun katkısıyla oluşturuluyor ve işçi işten atıldığında, birkaç aylığına idare etmesini sağlama vaadi sunuyor. Bugüne kadar devlet, her sıkıştığında işsizlik fonundan para gaspetti. İşçiden kesilen paralar, devletin savurganca yaptığı işlere harlandı. **Bugün de, 3 kamu bankasının açıklarını kapatmak için, işsizlik fonunda biriken para devreye sokulmuş durumda.** Bu şu anlama geliyor; ekonomik kriz nedeniyle işten atılacak olan işçiler, işsizlik fonunda para kalmadığı gerekçesiyle ödeme alamayacaklar. Yani bu yoğun kriz ortamında, açlığa terk edilecekler.

Kıdem tazminatı da, kriz koşullarında devletin göz diktiği haklardan birisi. Kıdem tazminatını fona devretme planı, uzun zamandır gündemde, ama işçilerin tepkisinden dolayı hayata geçirilemiyor. Şimdi kriz koşullarını bahane ederek ve işçilerin direnişlerini kırarak kıdem tazminatını sermayeye peşkeş çekmeye çalışacaklar.

Devletin işçilerin cebinden para almak için öne sürdüğü bir başka yöntem de, iki yıl önce gündeme getirilen “otomatik BES” uygulamasıdır. 2017 başında, tüm çalışanlar BES’e (bireysel emeklilik sigortası) dahil edildi ve böylece sigorta şirketlerine, onların başında bulunan tekellere yüklü bir kaynak yaratıldı. Ancak o dönemde, BES’e kaydedilen çalışanların yarısından fazlası derhal sistemden çıktılar ve BES’e katılmayı reddettiler. **Şimdi devlet, “otomatik BES”i, “zorunlu BES” haline getirdi ve üç yıl sistemden çıkamama şartı koydu.** Yaşam koşulları böylesine zorlaşmış, enflasyon bu kadar yükselmişken, işçi ve emekçilerin maaşlarından bir parça daha kırmak ve bu parayı patronlara akıtmak istiyorlar.

Sağlık ve eğitim harcamalarında, sosyal yardımlarda ve kamu maaşlarında yapılacak kesintiler de, emekçilerin yaşamlarını daha da zorlaştıracak unsurlar.

İlk haber sosyal yardımlardan yapılan kesintilerden geldi. Hazine ve Maliye Bakanlığı’nın verilerine göre, haziran ayında eğitim için (burslar vb) 300 milyon lira kaynak ayrılırken, ağustos ayında bu rakam 70 milyon liraya düştü. Sağlık yardımları aynı dönemde yüzde 75 azaldı. Yiyecek yardımları ise, en büyük darbeyi aldı: Haziran ayında yaklaşık 125 milyon lira yardım yapılırken, ağustos ayında yüzde 98 azaltarak yaklaşık 1,5 milyon lira yardım yapıldı.

Hemen ardından, her yılbaşı memur ve emekli maaşlarında yapılan “enflasyon zammı”nın bu yıl yapılmayacağı açıklandı. Zaten üç kuruş maaşla geçinen emekliler için bu ölüm emri gibi bir şey.

Tüm bunların yanı sıra, **devletin gelirini artırmak için “dolaylı vergiler”de artış yapılması hedefleniyor.** Dolaylı vergiler, satın aldığımız her ürünün fiyatına eklenmiş ve doğrudan devletin el koyduğu miktar oluyor. Ve bir malı satın alan her insan, bu vergiyi aynı düzeyde ödüyor. Bu yanı sıra “en adaletsiz vergi türü” olarak tanımlanıyor. Çünkü insanların gelir düzeylerine göre vergilendirme yapıldığında (doğrudan vergi), zengin fazla, yoksul ise az vergi ödüyor; satın alınan ürün üzerinden

alınan vergi ise (dolaylı vergi) yok-sulun daha da yoksullaşmasına yol açıyor. Bu sayede **devlet, vergisini ödemeyen patronların vergi borcunu silerken, emekçinin aldığı her ekmekte vergisini baştan tahsil etme, böylece patronları koruma olanağına sahip oluyor.**

Ve Türkiye'nin vergi sisteminde, vergilerin yaklaşık yüzde 70'i dolaylı vergilerden sağlanıyor. Enflasyon bu kadar yükselmişken, dolaylı vergilerin artırılması, fiyatların daha da yükselmesini, kitlelerin alım gücünün daha fazla düşmesini getirecektir.

Sonuçta devletin "kamu harcamalarından kısmak" ve "gelir kalemlerini artırmak" olarak tanımladığı şey, işçi ve emekçilerin yaşamlarını iyice zorlaştıracak, açlığa mahkum edecek, ceplerinde kalan kırıntılara bile el koyacak adımlardır. Ve kitlelerin açlığı pahasına elde edilen kaynaklar, büyük patronlara, devletin yandaşlarına aktarılacaktır.

Bu arada emekçiler, uzun çalışma saatleri, ağır çalışma koşulları, sendikası ve kayıtdışı çalışma, taşeron sayısında artış, esnek çalışma adı altında pervasız bir sömürü ile karşı karşıyadır. İşsizlik korkusuyla bütün bu koşullara razı olanlar bile, yüksek enflasyon karşısında çaresiz durumdadır. İşsiz kalanlara düşen ise, açlıktan ölmektir.

Patronları korumakla görevli devletin, kitlelere sunduğu "kriz programı" budur.

Krizden çıkış yolu nedir?

Krizle ortaya çıkan ve YEP ile pekiştirilen tabloya göre, önümüzdeki dönemin özeti şudur: **Ekonomik büyüme yavaşlayacak, işsizlik artacak, enflasyon artacak! Türkiye'deki ekonomik krizi, kapitalizmin ortalama kriz tablosundan daha da ağırlaştıran unsur, büyüme yavaşlarken enflasyonun artmayı sürdürmesidir. Bunun adı stagflasyondur ve krizin katmerlenmiş halidir.**

Çünkü büyüme yavaşladığında ve işsizlik arttığına, insanların alım gücü düşer, bu enflasyonun düşmesini getirir. Bizde gıda başta olmak üzere tüketim mallarının büyük oranda ithal olması, enflasyonun düşmesini

engelleyen unsurlardan biridir. Yani hem işsizlik olacak, hem de gıda fahiş fiyatlarla satılmaya devam edecek, buna rağmen pek çok ihtiyaç maddesini bulmak zorlaşacak. '70'li yıllarda, Türkiye dahil pek çok ülkenin yaşadığı kriz, stagflasyonla katmerlenmiştir.

Bu ağır krize çözüm olarak YEP'le ortaya konulan program, çözüm değil, bir kısır döngüdür. Krizle şirketler iflas etmekte, iflaslar nedeniyle üretim düşmekte, üretim düşüşü işsizliği artırmakta, yüksek işsizlik talebin daha da düşmesine, talebin düşmesi üretimin daha da düşmesine neden olmaktadır.

YEP'in "tasarruf tedbirleri", bu kısır döngüyü derinleştirmektedir.

Sonuçta İMF tarafından hazırlanan, Berat Albayrak tarafından sunulan ve İMF'nin Türkiye ekonomisine atadığı kayyum olan McKinsey tarafından denetlenecek olan YEP'te, krizin bir çözümü yoktur.

Bu koşullarda krizden gerçek çıkış yolu, sınıf mücadelesidir. Bugün devletin aldığı bütün kararlar, patronları korumaya dönüktür; öyleyse, işçi sınıfı kendi çıkarlarını, kazanılmış haklarını korumak için harekete geçmelidir.

Devletin her saldırısı, her hak gaspı, patronlar lehine her uygulaması, eylemle ve direnişle karşılanmalıdır. Tek tek fabrika direnişlerinden büyük kitlesel mitinglere, genel grevlere kadar sınıf mücadelesinin tüm biçimleri devreye sokulmalıdır.

Kriz gerçekten çok derin ve boyutludur; kitleler üzerindeki etkileri de çok şiddetli olacaktır. Devrimci-demokrat sendikacılar, öncü işçiler, krizin boyutunu görmeli, işçi ve emekçileri uzun soluklu bir mücadeleye hazırlamalıdır.

Ya direnerek yaşamak ve çalışma hakkımızı savunmak; ya da işsizlik ve açlığın pençesinde boğulmak... Bugünkü krizin işçi ve emekçilere sunduğu başka bir seçenek yoktur.

Devlet hangi harcamaları kıssın?

Damat Albayrak'ın açıkladığı "Yeni Ekonomi Program"da (YEP) bütçeyi güçlendirmek için iki önemli gelir kalemi belirlenmiş. Birincisi "kamu harcamalarından 2019'da 60 milyar TL tasarruf sağlanacak, bunun yaklaşık 30 milyar TL'si sürmekte olan ya da henüz başlamamış ihalelerin durdurulmasıyla karşılanacak". İkincisi, "2019 yılı içinde 16 milyar TL gelir artırımını sağlanacak".

Elbette ki bu kadar dizginsiz ve her tür denetimden yoksun biçimde para harcamayan devlet, kamu harcamalarını kısmalı. Ancak soru şurada düğümleniyor: Hangi kalemler kısılacak?

Mesela tünel ve köprülere, havalimanlarına, şehir hastanelerine yapılan garanti ödemeleri derhal durdurulmalıdır.

Kütahya-Afyon-Uşak bölgesi için yapılmış olan Zafer Havalimanı'nın durumu çarpıcı bir örnek. Bu havalimanında, garanti edilen yolcu sayısının sadece yüzde 4'ü gerçekleşmiş. Sayıştay raporlarına göre, 2012-2016 tarihleri arasında devletin işletmeci firmaya garanti ettiği yolcu sayısı 4 milyon 73 bin 181. Bu süre içinde havalimanını kullanan yolcu sayısı ise sadece 170 bin 534. Ve bu fark için işletmeci firmaya ödenen para, 21 milyon euro.

Havalimanları, köprüler, tüneller, şehir hastaneleri için toplamda ödenen para ise, 10 milyarlarca liraya ulaşmaktadır. Yani sadece bu kalemden yapılacak kesinti, bütçede büyük bir rahatlama sağlayacaktır.

Sarayın harcamalarında yapılacak kesintiler de önemli elbette. Mesela son olarak 500 milyon dolara alınan Katar uçağı derhal satılmalı, parası asgari ücretle çalışan işçilere ve emeklilere ikramiye olarak dağıtılmalıdır.

Sayıştay raporuna göre, sarayın günlük maliyeti 1.8 milyon TL'dir. Yıllık maliyet ise 600 milyonun üzerine çıkmaktadır. Saraydaki bir günlük tasarruf, yüzlerce işçinin işten atılmasını önleyecektir.

Sadece Türk Telekom'un satışındaki yolsuzluk, 20 milyar dolardır. Yolsuzlukla yandaa akıtılan bu para, tek başına bütçedeki çok önemli bir açığı kapatacak düzeydedir.

Yandaşlara servet akıtmak, belediyelerin en önemli gider kalemlerinden biridir. Mesela İstanbul'daki metronun zaten bir logosu vardı. Geçtiğimiz aylarda yeni bir logo ihalesi açıldı; bir **M harfine yapılan basit bir logo için, yandaş şirkete 6 milyon TL para ödendi.** Üstelik bu para, sadece logo tasarımı için ödenen miktar. Tüm İstanbul'daki metro işaretlerinin, tabelalarının değiştirilmesi de, yine yandaşlara servet kapısı açmak için kullanılacak.

Gaziantep Büyükşehir Belediyesi'nin, 3 dakikalık tanıtım filmi için ödediği para, 220 bin lira. Belediye Başkanı Fatma Şahin, kentle birlikte kendisinin de reklamının yapıldığı bu tanıtım filmine böyle bir servet akıtmış durumda.

Ankara'da Melih Gökçek zamanında inşasına başlanan AnkaPark'a harcanan servet 2 milyar dolardır. Gökçek'in zevkine uygun biçimde inşa edilen dinazorlar, tuhaf yapılar, şimdi çürümeye terk edilmiştir.

Kamu kurumlarının lüks kiralık binalarına ödenen kiralalar, milyonlarca dolarlık makam araçları, "ağırlama" başlığı altında verilen ziyafetler, lüks harcamalar...

Sonuç olarak **devletin her kademesinde, sarayından kaymakamlık ofisine**

kadar her alanında müthiş bir savurganlık, devasa bir rant, yandaşlara verilmiş dudak uçuklatan servetler söz konusudur. Salt bu harcamaların kaldırılması bile, bütçe açığını önemli oranda kapatacaktır. Fakat bunları kaldırmak yerine, eğitim, sağlık gibi temel ihtiyaçlarda kısıntı yapılmakta, zaten çok sınırlı bir bütçe

ayrılan bu alanlar, tamamen paralı hale gelmektedir.

Ne İMF programları, ne emperyalist danışmanlık şirketleri, ne de kitlelere kemer sıkma politikaları... Kapitalizmin krizine hiçbir çare değildir. Çünkü bu, sistemin yapısal özelliğidir. Dolayısıyla krizi önlemek mümkün değildir. Ancak devletin lüks harcamaları terketmesi, buradan elde edilen gelirle işçi ve emekçilerin, emeklilerin ücretlerinin yükseltilmesi talep edilmeli; **krizin faturasını çıkaranların ödemesi sağlanmalıdır.**

Avukatlar tahliye edildi, yeniden tutuklandı

Bir yıldır tutuklu bulunan ÇHD ve HHB üyesi 20 avukatın yargılandığı davanın ilk duruşmasında, tutuklu 17 avukata tahliye kararı çıktı. Tahliye edilen avukatlar için ertesi gün yeniden tutuklama kararı çıkarıldı ve avukatların 5'i tutuklandı.

Savunmayı yargılama çabası

KHK ile kapatılan Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) ile Halkın Hukuk Bürosu (HHB) üyesi avukatlar, 12 Eylül 2017 bürolarına yapılan polis baskınla gözaltına alınmış, 20 Eylül'de tutuklanmıştı.

Avukatların tutuklanmaları her yönüyle savunma hakkına dönük bir saldırıydı. Dava dosyasında Berkin Elvan'dan işçi eylemlerine kadar katıldıkları davalar konu ediliyordu. Yani avukatlar, aldıkları davalar nedeniyle yargılanıyordu. Avukatlık, "suç" olmuştu! 20 avukatın 17'si tutuklu yargılandı.

Cezaevi süreci ise bir başka hak gaspı ve hukuksuzluk örneği oldu. Birlikte tutuklanandıkları halde Balıkesir'den Karabük'e kadar 9 farklı cezaevinde, 2'şer, 3'er kişi dağıtıldılar. Bu durum, avukatların biraraya gelmesi, birlikte savunma hazırlamalarında engel oluşturdu.

Bir yıl tutuklu kalan avukatların ilk duruşması, 10-14 Eylül tarihleri arasında 5 gün sürdü. Bakırköy Adliyesi'nde görülen duruşmada, özel bir jandarma yığınağı yapıldı. Özellikle son gün, baskı artırıldı. Savcı, tutukluluk halinin devamını istedi; ancak mahkeme tahliyelerine karar verdi.

Avukatların özgürlüğe kavuşmasının hemen ardından, İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'nın itirazı üzerine İstanbul 37. Ağır Ceza Mahkemesi yeniden tutuklama kararı verdi. Serbest bırakılan 17 avukattan 12'si hakkında yakalama kararı çıkarıldı. Aytaç Ünsal, Engin Gökoğlu ve Aycan Çiçek, İstiklal Caddesi'nde yerlerde sürüklenerek ve işkence yapılarak gözaltına alındı. Ardından Behiç Aşçı, Ahmet Mandacı ve ÇHD Genel Başkanı Selçuk Kozağaçağı gözaltına alındı.

Gözaltına alınan avukatlar, sabah saatlerinde Çağlayan Adliyesi'ne getirildiler. Burada "Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadelemiz" "Baskılar bizleri yıldıramaz" sloganlarını atarak ve yere oturarak tutuklama kararını protesto ettiler. Polisler, avukatları yerlerde sürükleyerek nezarethaneye götürdü.

Avukatların tutuklanması, savunma hakkının gaspıdır. Soma'da katledilen madencinin, polis tarafından vurulan Berkin Elvan'ın, Gezi direnişçilerinin, 1 Mayıs'larda direnenlerin, savunma hakkından yoksun bırakılmasıdır. Ama saldırının boyutu ne olursa olsun, direniş sürecektir.

16 Eylül 2018 tarihinde sitemizde yayınlanmıştır.

Hükümet ve patronların yağmaladığı İŞSİZLİK FONU

Bugüne dek hükümetin ve patronların pek çok konuda el uzattığı "işsizlik fonu", krizle birlikte daha fazla yağmaya açılıyor.

Yağmanın ilk hamlesi, fondan 11 milyar liranın 3 kamu bankasına aktarılmasıyla başladı. Gerçekte yasadışı olan bu aktarma için dolaylı yollar üretildi. Ve krizle birlikte işten atılan işçilerin son umudu olan işsizlik parası, daha baştan darbelenmiş oldu.

İşsizlik fonunda gözü olan sadece üç kamu bankası değil. Ankara Sanayi Odası (ASO) Başkanı Nurettin Özdebir, işçilerin ücretlerinin 6 ay süreyle işsizlik fonundan ödenmesini AKP hükümetinden istediklerini belirtti. Zaten AKP hükümeti, 2008'de böyle bir yasa çıkarmıştı. Özdebir de bunu hatırlatıyor ve aksi halde işçi çıkarmak zorunda kalacaklarını söylüyor. Yani işçi kıyımını meşrulaştırıyor!

İşsizlik Fonu, 1999 yılında güya işsizler için oluşturuldu, fakat işsizlerden çok devlete ve patronlara yaradı. Örneğin GAP projesinde bile, hükümet fonun birikimine el attı. Keza patronlara teşvikler bu fondan karşılandı.

AKP hükümeti çıkardığı yasalarla bunun yolunu düzledi. Fona patronlar yüzde 2, işçiler ve devlet yüzde 1 katkı yapıyordu. 2005'te yapılan değişikliklerle bazı sektörlerde patron payı yüzde 1'e düşürüldü. Yine bir başka değişiklikle, fonun nema gelirleri hazineye aktarıldı. Ayrıca 2012'de yapılan düzenlemeyle fondan vergi kesintisi yapılmaya başlandı, vb...

Kısacası işsizlerin fondan yararlanması, birçok koşula bağlanmış iken, (son 3 yılda 600 gün sigorta primi şartı gibi) hazine ve patronların yararlanması kolaylaştırıldı. Fonda biriken para 125 milyar TL'yi aştığı halde, işsiz kalan işçiler için, yalnızca 17 milyar TL harcama yapılmış. Gerisi, hükümet ve patronların yağmasına bırakılmış. Kimin ne kadar yağmaladığı ise belirsiz. Çünkü bu bilgiler gizleniyor.

İşçilerden kesilen paranın bu şekilde kullanılmasına daha fazla izin vermiyelim. En başta fondan yararlanmak için son 3 yılda 600 gün sigorta primi şartı kaldırılmalı, bir ay bile sigorta primi olan fondan yararlanabilmeli. Yine kıdeme göre farklılaşan faydalanma süreleri uzatılmalı. İşten çıkarmalar yasaklanmalı. Bu taleplerle mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Çağdaş Büyükbaş serbest bırakılsın!

Proleter Devrimci Duruş dergisi sahibi ve eski yazı işleri müdürü Çağdaş Büyükbaş, 11 Ağustos 2017 tarihinden buyana tutsak...

Çağdaş Büyükbaş, dergide çıkan yazılardan dolayı 1 yıl 10 ay ceza almış, 11 Ağustos 2017'de tutuklanarak Silivri Cezaevi'ne götürülmüştü. Kalan cezasının 1 yılın altına düştüğü Ocak 2018'den itibaren de serbest bırakılması gerekiyordu. Bu yönde yapılan başvurular reddedildi. Çağdaş'ın içeride kaldığı dönemde de "siyasi faaliyetlerini sürdürdüğü" söylenerek, bu haktan yararlanamayacağı bildirildi. Gerekçe olarak da "hangi koşu kalmak istiyorsun" sorusuna, Çağdaş'ın "siyasi koşu" cevabı vermesi gösterildi.

Çağdaş Büyükbaş, zaten siyasi bir derginin sahibi ve yazı işleri müdürüydü. Tutuklanma nedeni de, Kürt halkına yönelik baskı ve şiddeti konu alan yazılardı. Bunlardan dolayı "terör örgütü propagandası yapmak", "halkı kin ve nefrete tahrik etmek" gibi iddialarla yargılandı ve ardından ceza verilerek hapse atıldı. Bu iddialarla yargılanan, üstelik devrimci bir yayın organının yazı işleri müdürlüğünü üstlenen bir kişinin, siyasi koşu kalması doğaldır, dahası siyasi bir haklıdır.

Çağdaş Büyükbaş Serbest Bırakılsın!
Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük!

Karlar özelleşiyor, zararlar kamulaşılıyor! BU DÖNGÜYÜ KIRALIM!

Erdoğan, “kriz yok, manipulasyon var” diyedursun, işçi ve emekçiler krizi her gün yaşıyor. Çarşı-pazarda fiyatların nasıl arttığını; ellerine geçen paranın her geçen gün nasıl eridiğini, üstelik işsizliğin bir kılıç gibi başların-da sallanışını, birçok arkadaşının işten atılışını her gün görüyor, duyuyor ve krizi iliklerinde hissediyor.

Krizin varlığı, asıl olarak işsizliğin boyutları ve enflasyon rakamlarıyla ölçülür. Resmi verilerle ne kadar oynansa da, enflasyon son 15 yılın zirvesinde. İşsizlik ise yüzde 20’lerde...

Eylül ayı itibarıyla “üretici fiyatlar enflasyonu” yüzde 46 olarak açıklandı. Bunun önümüzdeki aylarda tüketiciye yansıtacağı ve fiyatların çok daha fazla artacağı belli oldu. Şu ana kadarki zamları düşündüğümüzde, bizi nasıl bir fiyat artışının beklediğini düşünmek bile korkutucu.

6 milyon civarında olan işsizler ordusuna ise her geçen gün binlerce kişi katılıyor. **Patronlar toplu işten çıkarma yerine hergün 3-5 işçi çıkarıyorlar. Böylece hem yasal engelleri aşıyor, hem de gelecekte tepkileri azaltmış oluyorlar.** Hükümetin patronları bu şekilde yönlendirdiği anlaşılıyor. Atılan işçiler bunu bizzat patronlardan duyduklarını ifade ediyorlar.

Zamları da böyle yapmıyorlar mı? Her ay doğal gaz ve elektriğe zam geliyor. Bir defada yüzde 50 yapmak yerine, ayda yüzde 10-15 diyerek, üç-dört ayda yüzde 50’yi bulduruyorlar. Bilindiği gibi artık zam yerine “fiyat güncellemesi” deniliyor.

Kısacası adıyla, biçimiyle, oranlarıyla oynayarak asıl “manipulasyonu” kendileri yapıyorlar. Fakat gerçekler tüm çıplaklığıyla ortada.

Hükümet ve patronlar krizi işçiye yıkıyor

Hükümet, YEP adını verdiği krize çözüm planını açıkladı. Bu plan, faturayı işçiye yıkma planıdır. “Çözüm” diye sunulanlara bir bakın:

Esnek çalışmayı ve performans ölçülerini daha da yaymak, kıdem tazminatını tasfiye etmek, bütün çalışanları zorla 3 yıl boyunca BES’te tutmak ve prim kesmek...

“Esnek çalışma” ve “performans”ın ne demek olduğunu işçiler çok iyi biliyor. Patronların işçiye köle gibi çalıştırması ve istediği zaman da kapının önüne bırakmasıdır. Son dönemde işten atma gerekçesi, “performans düşüklüğü” olmuştur. YEP’le bu durum daha yaygınlaşacak demektir.

Diğer yandan AKP hükümetinin uzunca bir süredir kıdem tazminatını gaspetmek istediği kimse için sır değil. Birçok kez hamle yaptı, fakat gelişen

Patronlar kar rekorları kırarken, işçilere fazla ücret verildi mi? Şimdi kriz denilerek işçilerden kesilen paralara el koymaya kalkıyorlar. Karlar özelleşiyor, zararlar kamulaşılıyor... Bu konuda hükümet ve patronlar elbirliği içinde çalışıyor. Bu döngüyü kıracak olan işçi ve emekçiler ise henüz meydana çıkmadılar. Ama söz sözü onlar söyleyecek!

tepkiler üzerine geri adım atmak zorunda kaldı. Şimdi kriz ortamını fırsat bilerek bir kez daha kıdeme yöneldi. Elbette başarıp başaramaması yine tepkilere bağlı olacak.

Aynı durum BES için de geçerli. Başlangıçta ilk iki ay için zorunlu tutulmuştu ve işçilerin önemli bir kısmı iki ay içinde BES’ten ayrıldı. Yani amaçlarına tam olarak ulaşamadılar. Şimdi 3 yıl zorunlu tutmak istiyorlar. İşçiler sigortalı değil mi ki, BES’e yani Bireysel Emeklilik Sigortası’na girmeye zorlanıyor? Amaç, emperyalist tekellere para akıtmak olunca, her tür zorbalık mübah sayılıyor.

YEP’in açıklandığı günlerde, Ankara Sanayi Odası (ASO) Başkanı da işçi ücretlerinin 6 ay boyunca “işsizlik fonu”ndan karşılanmasını önerdi. Yoksa patronlar işçi çıkarmak zorunda kalıyormuş! O “işsizler fonu” ki, işsizlerden çok hükümet ve patronlara yarıyor. Bugüne dek biriken 125 milyar TL’nin sadece 20 milyar TL’si işsizlere gitmiş. İşsizlerin fondan yararlanması binbir engelle kesilirken, patronlara kapı sonuna kadar açılıyor.

Patronlar kar rekorları kırarken, işçilere fazla ücret verildi mi? Şimdi kriz denilerek işçilerden kesilen paralara el koymaya kalkıyorlar. Yani karlar özelleşiyor, zararlar kamulaşılıyor... Ve bu konuda hükümet ve patronlar elbirliği içinde çalışıyor.

Kaldı ki, işçilerin ücretlerinden, sosyal haklarında “tasarruf” etmesi beklenirken, devletin çeşitli kademelerinde savurganlık; “itibar” adı altında aşırı lüks yaşam; yandaşlara ve tarikatlara para hortumlamak devam ediyor. İşçilerin açlık sınırının altındaki yaşamları bile patronlara fazla geliyor;

patronlar ve devlet, işçileri pervasızca sömürebilmenin yollarını arıyorlar. Buna da “krize karşı çözüm” diyorlar.

Bu döngüyü kıracak olan işçi ve emekçilerdir. Ama henüz onlar meydanlara çıkıp sözlerini söylemiş değiller.

Son sözü işçi sınıfı söyleyecek

Resmi verilere göre ülkemizde yaklaşık 20 milyon ücretli var. Bunların 3 milyonu memur ve sözleşmeli personel. Geriye kalanı özel sektörde veya kamuda “işçi” statüsünde çalışıyor. Kaldı ki, “kayıt-dışı” çalışan milyonlar var. Bir de 6 milyon civarında işsizleri eklemek gerek. Yani nüfusun yarısından fazlasını işçi ve emekçiler oluşturuyor.

Bu devasa kitle harekete geçtiğinde önünde hiçbir güç durmaz. Hükümet ve patronlar da bunu çok iyi bildiklerinden, hem yalan ve demagoji hem de baskı ve şiddetle üzerlerinde

hakimiyet kurmaya çalışıyorlar.

Yukarıda belirttiğimiz gibi neredeyse hergün çeşitli işyerlerinde işçiler üçer-beşer işten atılıyor. Üstelik birçoğu tazminatlarını alamıyor. Hatta içeride, alamadıkları ücretleri bulunuyor. Birçok yerde 15 günle 3 ay arasında değişen “ücretsiz izinler”e çıkartılıyorlar. Ki bunlar, yasalara aykırı bir şekilde yapılıyor. Sırtlarını devlete dayayarak keyfi ve kurlsız davranabiliyorlar.

Peki işçiler bu yapılanları sineye mi çekiyor? Tabi ki hayır. **Son 6 ay içerisinde pekçok yerde direniş oldu. Fakat hem burjuva medyada yer bulmuyor; hem de birbirinden kopuk olduğu için ses getirmiyor.** İnşaat, Cargill gibi ses getirenlerin üzerine de polisi gönderip gözaltı ve tutuklama terörü ile bastırmaya kalkıyorlar.

Yaklaşık 20 milyon ücretli var, ancak bunun en fazla yüzde 10’u sendikali. Sendikali olmak isteyen işçiler de işten atılıyor. Ne yazık ki, varolan sendikaların çoğu bu işçilere sahip çıkmıyor. Krizden bu yana pekçok direniş olduğu halde sendikalar öne çıkmadı. Basın açıklamasıyla görev savdılar. Oysa şimdi eylem zamanı...

İşçi sınıfının asıl eksikliği örgütsüzlüğüdür. Tepeden tırnağa örgütlü patronların ve devletin karşısında örgütlenmek dışında çare yoktur.

İşçi ve emekçiler, bir kez daha kendi göbeklerini kendileri kesmekle karşı karşıyalar. İşyerlerinden işkollarına doğru örgütlenmek zorunda. Sendikaları zorlayacak olan da tabanda oluşturdukları örgüt-lülükleri ve eylemleri olacak. Son sözü işçi sınıfı söyleyecek...

3. Havalimanı'nda inşaat işçilerinin isyanı

İstanbul 3. Havalimanı inşaatında çalışan işçilerin içinde bulunduğu ağır koşullar, yapılan eylem ve polis saldırısı ile gündeme geldi. Haklarını arayan işçiler gözaltına alındı, tutuklandı.

En temel haklardan yoksun

3. Havalimanı'nda yaklaşık 30 bin işçi çalışıyor. Ve bunların 15 bin kadarı inşaat bölgesinde kurulu kamp alanında yatılı kalıyor. İşçilerin tümü oldukça ağır koşullarda çalışıyorlar. Ancak kamp alanında kalan işçiler için ağır çalışma koşullarına, kötü yemek, kötü barınma ve kötü servis sorunları da ekleniyor.

İşçilerin en önemli talebi yaşam hakkı.

Bugüne kadar 400 işçinin iş cinayeti ile öldüğüne dair basında haberler çıkıyor; ancak öylesine vahşi çalışma koşulları var ki, 3. Havalimanı'nda ölen işçiler "sayılmıyor", kayıtlara geçmiyor. İşçi sağlığı ve iş güvenliği konusunda gereken denetimler

yapılmıyor, iş cinayetlerinin sorumluları tespit edilip cezalandırılmıyor.

Hal böyleyken, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı geçtiğimiz Şubat ayında bir açıklama yaparak hayatını kaybeden işçi sayısının 400 değil 27 olduğunu söylemişti. Bu 27 cinayetin sorumlularının

ne olduğuna ilişkin ise tek bir açıklama yok. Zaten **işçilerin talepleri arasında "şimdiye kadar yaşanan iş cinayetlerinin aydınlatılması" da var.**

İşçilerin yemek ve barınma koşulları da son derece insanlıkdışı. **Tahtakurularının içinde yaşadıklarını, çoğunlukla aç kaldıklarını söylüyorlar.** Mesela direnişten bir gün önce, 1200 işçi için 500 kişilik yemek getirdiklerini anlatıyorlar.

Serviste yaşanan sıkıntılar, işçiler için bir başka birikim noktası. İşçilerin barındığı kamp alanından çalışma alanına gitmek için kullanılan işçi servisleri zaten son derece yetersiz; 400 kişiye bir servis verildiği bile oluyor. Üstelik servis geciktiği için işçiler işe geç kaldığında, bu, işçilerin ücretlerinden kesiliyor. Bütün bu sıkıntılara, 2-3 gün üstüste aşırı yağmur altında uzun süre servis beklemek zorunda kalmak eklenince, işçilerin sabrı taşıtı; 14 Eylül günü direnişe geçtiler.

DİSK Dev Yapı İş ve İnşaat İş önderliğinde eyleme başlayan işçiler, işletmeci firma olan İGA'ya 15 maddelik bir talepler listesi sundular.

Talepler şöyle:

- Eyleme katılan işçiler işten atılmasın. Habersiz işten atılanlar iade edilsin.
- Servis sorunu çözülsün.
- Yatakhaneler ve lavabo-banyo temizlikleri düzenli yapılsın, tahtakurusu sorunu çözülsün.
- Revir personeli işçilerle ilgilensin, gerekli sağlık malzemeleri temin edilsin, aşağılayıcı, ukala davranılmasın.
- Maaşların tamamı hesaba yatırıl-sın, elden maaş ödemesi yapılmassın.
- Geçmişe dönük ödenmeyen

ücretler ödensin.

- İşçi ve formenler aynı yemekhanede yemek yesin.

- Sorunlara sebep olan İGA yetkilileri görevden alın-sın.

- İş cinayetleri çözülsün. Önlemler alınsın.

- 6 aydır maaş alamayan işçilerin memlekette olanların da ödemeleri yapılsın.

- Yatak ve yemek, bayram ikramiyeleri verilsin.

- Azerbaycanlı işçilerin başındaki Selim Öztürk, yarattığı mağduriyet dolayısıyla işten atılsın.

- İşçilere kıyafet verilsin.

- Serviste geçen süre mesai olarak ödensin.

- Kabul edilen bu maddeler basın karşısında okunsun.

İnsanca yaşam taleplerine vahşi saldırı

Bu talepler, vahşi sömürünün boyutlarını bütün çıplaklığı ile yüzümüze çarpıyor. İşçiler mesela "daha iyi yemek" için eylem yapmıyorlar; 1200 kişiye 500 kişilik yemek verildiği için eylem yapıyorlar. "24 saat sıcak su" gibi son derece doğal bir talepleri bile yok; koşullarında banyo, revirde ilaç olsun, yataklarındaki tahtakuruları temizlensin istiyorlar. "Ücret artışı"nın değil, ücretlerin ödenmesini bekliyorlar. Ölümün sıradanlaşmasına karşı direniyorlar.

Sanki Ortaçağ karanlığının içinden, işçilerin mücadele ile kazandığı hakların yüzyıllarca gerisinden haykırıyor bu talepler.

Üstelik, işletmeci şirket, önce bu talepleri kabul ediyormuş göründü, ancak basına açıklama yapma konusu gündeme gelince itiraz ederek görüşmelerden çekildi. Bu süreçte eylemin kitleselleşmesi üzerine şirket, devletin müdahale etmesini istedi.

Polis ve jandarma ekipleri gaz bombaları ve TOMA'larla işçilere saldırdı. İşçiler bu saldırıya kararlılıkla direndiler ve direnişi sürdüreceklerini duyurdular.

Akşam saatlerinde işçilerin kaldığı kamp alanına polis-jandarma yığınağı yapıldı. Sabaha karşı işçi barakaları özel hareketçiler tarafından basıldı. Kapılar kırıldı, işçiler darp edilerek sürüklendi. İçlerinde sendika yöneticilerinin de bulunduğu 500'den fazla işçi gözaltına alındı.

Gözaltına alınmayan işçiler de işletmeci firma İGA'nın yoğun baskısı ile karşı karşıya kaldılar. Havalimanı inşaatına yakın Akpınar Köyü'nü bir "sorgu merkezi" haline getiren İGA, burada işçileri tehdit ve şantajla etkilemeye, yıldırmaya ve direnişten vazgeçirmeye çalıştı.

Gerek gözaltılar, gerekse artan baskılar nedeniyle, işçi sendikaları Kadıköy'de destek eylemi yaptılar. Günlerce gözetiminde tutulan işçilerden 24'ü tutuklandı. Bu tutuklama, sadece inşaat işçilerine değil, tüm işçilere bir gözdağı amacını taşıyor.

İşçilerin talepleri, -sendikacıların da belirttiği gibi- esasında patronlar hakkında hazırlanan bir

3. Havalimanı işçisiyle dayanışma eylemi

DİSK'e bağlı Devrimci Yapı İşçileri Sendikası ve İnşaat İşçileri Sendikası, 3. Havalimanı işçileri ile dayanışmak amacıyla 15 Eylül günü Kadıköy Khalkedon Meydanı'nda bir eylem kararı aldı. Eylem çağrısı üzerine, içinde PDD'nin de yer aldığı geniş bir kesim Kadıköy'de toplandı.

Polis, eylemi engellemek için, Khalkedon Meydanı'nı bariyerlerle kapattı. Meydana çıkan bütün sokakları tutarak geçişleri yasakladı. Eylem için toplanan kitleye biber gazı ve plastik mermiler kullanarak saldırdı. Saldırı sırasında 31 kişi gözaltına alındı.

Ancak ne gözaltılar, ne de biber gazlı-plastik mermili saldırı, eylemi bitirmeye yetmedi. Kitle Khalkedon Meydanı'na yakın sokaklarda direnişi sürdürdü. "İnşaat işçisi yalnız değildir", "Yaşasın sınıf dayanışması", "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam" sloganları ara sokaklarda sıkça atıldı. Polisin tekrar tekrar saldırısına rağmen, kitle her defasında yeniden toplandı.

Ankara'da da 3. Havalimanı işçileri ile dayanışma eylemi gerçekleştirildi. Sakarya Caddesi'nde gerçekleştirilen eylem, yine polis saldırısı ile karşı karşıya kaldı. Plastik mermi ve biber gazı ile saldıran polis, 5 kişiyi gözaltına aldı.

iddianame, bir suç duyurusu niteliğinde. Kendi yasalarına bile aykırı davranan patronlarla ilgili tek bir dava açılmazken, işçiler sadece sorunlarını ifade ettikleri ve bunları duyurmak için direnişe geçtikleri için polis saldırısına uğradı, gözaltına alındı, tutuklandı... Devletin sınıfsal özünü bundan daha iyi gösteren bir örnek olabilir mi?

3. Havalimanı'nın yapısal sorunları

3. Havalimanı'nda yaşanan iş cinayetleri ve işçilerin ağır çalışma koşulları, yapılan eylemle konuşulur hale geldi. Diğer taraftan, havalimanı ile ilgili son derece önemli yapısal sorunlar da bulunuyor. Ve bunlar da yok sayılarak inşaat ilerlemeye devam ediyor.

Mesela havalimanının bulunduğu alan, yılın 107 günü fırtınalı, 65 günü ise yoğun bulutlu. Bu hava koşullarında uçakların inip kalkması mümkün değil. Uçaklar inemediği zaman ne yapılacağına ilişkin bir veri de yok.

Havalimanının alanı kuşların göç yollarının üzerinde. Sonbahar göçleri döneminde, günlük olarak 5 bin kuş havalimanının üzerinden ve yakınından geçiyor. Bütün dünya'daki "küçük orman kartalları"nın yüzde 95'i göç sırasında İstanbul Boğazı'nı ve İstanbul'un kuzey hattını kullanıyor. Bu durumda bir yanıla kuşların göç dengesi bozulacak, diğer yanıla da, uçaklara çarpan kuşlar nedeniyle uçaklar düşecek. Yani **hem kuşların hem de uçak yolcularının can güvenliği yokediliyor.**

Havalimanının bulunduğu arazi sulak alan ve bataklık. Bugüne kadar zemine tonlarca dolgu malzemesi döküldü ama çare olmadı. **Havalimanı pistinin yapımı sırasında defalarca zeminde çökme, kayma, beton çatlaması vb. haberleri basında yer aldı.** Bu tehlike bundan sonra da güncel kalmaya devam edecek. Ve pistteki her çatlak, uçak kazalarına yol açacak.

İnşaat, sadece İstanbul'un değil, Marmara Bölgesi'nin ekolojik dengesini bozacak. Havalimanı inşaatı, sadece uçak pistleri değil, otoparktan otel alanlarına kadar çok geniş bir yaşam alanı oluşturmayı hedefliyor. Bu alanda yaklaşık 1 milyon 8 bin ağaç kesilecek, tarım alanları tahrip edilecek, Terkos, Sazlıdere ve Alibeyköy içme suyu havzaları başta olmak üzere sulak alanlar kurutulacak, sayısız göl ve göletin suları Karadeniz'e boşaltılacak, bölgedeki orman ve sulardaki canlı yaşamı büyük oranda yokedilecek. Bütün bunlar, bölgenin doğasını altüst edecek ve tamir edilemez tahribatlar yaratacak.

Havalimanının konumu nedeniyle inen ve kalkan uçaklar, Bulgaristan'ın hava sahasını ihlal edecek. Her uçak için Bulgaristan'a ceza ödenecek. Hatta, bir nedenle Bulgaristan kendi hava sahasını kapattığını duyurduğunda, 3. Havalimanı'na uçak inemeyecek.

Bütün bunlar, 3. Havalimanı için ilk elde söylenebilecek şeyler. İnşa süreci üzerinden yandaş tekellere (Limak-Kolin-Cengiz-Mapa-Kalyon) peşkeş çekilen maliyet giderlerinden yolcu garantisi soygununa, havalimanına yolcu taşımak için taksit ve otobüs konusunda oluşturulan devasa ranta kadar, bu havalimanını tartışmalı hale getiren çok fazla unsur var.

İşçilerin çalışma koşulları ise, havalimanının en vahşi yüzünü oluşturuyor. İşçiler en temel yaşam ihtiyaçları için direniyorlar.

Birileri lüks içinde yaşarken, kendilerine dayatılan sefaletle karşı, ölüme karşı, kölece yaşama karşı direniyorlar. Başlattıkları eylem destek ve dayanışma büyütülmelidir.

15 Eylül 2018 tarihinde sitemizde yer almıştır.

Ekim Hareketi ve TKİP'in kurucularından Teslim Demir yaşamını yitirdi

Teslim Demir (Sinan- 1952, Dersim) Ekim ve TKİP'in kurucu kadrolarındandı. Ömrünün neredeyse tamamını devrim ve sosyalizm davasına adanmıştı. Hastalığı onu teslim almak istediğinde bile son nefesine kadar direnmisti. 29 Eylül günü Almanya'da yaşamını yitirdi.

TKİP yaptığı açıklamada, "Sinan yoldaş, biz yoldaşlarına ve ailesine gelen başsağlığı mesajlarının da tanıklık ettiği gibi, siyasal yaşamı yalnız bir partiye sığamayacak türden devrimcilerin nadir örneklerinden biridir. 50 yıllık kesintisiz mücadele yaşamı, yalnız kararlılık ve inancın, mücadeleye sonsuz bağlılığın değil, siper yoldaşlığının, devrimci değer ve ilkelere sadakatın özlü örnekleri ile doludur." ifadesi yer aldı.

Teslim Demir gibi zor dönemlerin devrimci kuşağını yaşatma sorumluluğu, bugün her zamankinden daha fazla önem taşıyor. Dostlarının ve yoldaşlarının acısını paylaşıyoruz. Teslim Demir ölümsüzdür!

İsviçre'de "ücret eşitsizliğine son" eylemi

İsviçre'de Unia Sendikası'nın çağrısı ile başkent Bern'de "ücret eşitsizliğine, cinsiyetçilik ve ayrımcılığa son" eylemi gerçekleştirildi. Eyleme çoğu kadın, yaklaşık 20 bin kişi katıldı. Eylem sırasında, Türkiye'deki işçi eylemleri dayanışmak için de pankart açıldı, dağıtıldı.

"Anayasal hakkımız uygulansın"

Kadın işçilerin en önemli taleplerinden biri olan "eşit işe eşit ücret", İsviçre'de uzun yıllar verilen mücadeleler sonucunda anayasa maddesi haline gelmiş durumda. Ancak pratikte uygulanmıyor ve uygulanması için yine mücadele etmek gerekiyor.

İşte bu nedenle, Unia sendikası, 23 Eylül günü işçileri eyleme çağırı. İsviçre'nin tüm bölgelerinden katılımın olduğu eylemde, başkent Bern Parlamentosu'na doğru yürüyüş yapıldı ve arkasından miting gerçekleştirildi.

Eylemde, "eşit işe eşit ücret" talebinin yanısıra, işyerlerindeki ayrımcılığın kaldırılması, tacizlere son verilmesi gibi talepler haykırıldı, bu içerikteki dövizler taşındı.

Unia sendikası, eylemin ardından yine aynı taleplerle bir günlük genel grev gerçekleştirmeye hazırlanıyor.

Türkiye'deki işçi eylemlerine de destek verildi

Eylem sırasında, Türkiye'de yaşanan işçi direnişleri de gündeme getirildi. Türkiyeli devrimci demokrat kurumlar tarafından kurulmuş olan "Türkiyeli işçilerle dayanışma komitesi", ekonomik kriz ve insanlıkdışı çalışma koşulları nedeniyle direnişe geçen Türkiyeli işçilerin seslerini yürüyüş ve miting alanına taşıdı.

Eylem sırasında Almanca "Türkiye'deki işçi direnişlerini destekliyoruz" sloganının yazılı olduğu bir pankart taşındı. Sonrasında pankart miting alanın girişine asıldı. Ayrıca yine Türkiye'deki işçi direnişlerini ve taleplerini anlatan, Almanca olarak yazılmış bildiriden bin tane dağıtıldı. PDD okurları da flamalarıyla yürüyüşte yer aldılar.

İsviçre PDD

Ekim Devrimi

Miladi takvime göre 7 Kasım'da gerçekleşmiş olsa da, tarihe "Ekim Devrimi" olarak geçen dünyanın ilk sosyalist devrimi 101 yaşında! Biz de 101. yılını Ekim sayımızda kutlamayı uygun gördük.

Ekim Devrimi'nin üzerinden bir asır geçtiği halde, insanlığa sunduğu güzellikler, ulaşılamayan bir zirve olarak varlığını koruyor. Yaklaşık 20 yıl süren sosyalist inşa döneminde başardıkları, en ileri emperyalist-kapitalist ülkelerde görülmedi. Aksine Ekim Devrimi'nin varlığıyla vermek zorunda kaldıkları bazı hak ve özgürlükleri de sonrasında gaspettiler; yeniden vahşi kapitalizme döndü. Emperyalist-kapitalist sistem, bugün krizin ve savaşın içinde debelenip duruyor. Bu koşullarda devrime, sosyalizme olan özlem, daha da artıyor. Çünkü insanlık, krizsiz bir ekonomiye-sosyalist üretimi Ekim Devrimi sonrasında gördü. Emperyalistler 1929 bunalımı altında kıvranırken, sosyalist SSCB üretimde rekorlar kırıyordu. Çünkü sosyalizmde özel mülkiyet yoktu, aşırı üretim ve üretim anarşisi yoktu, en önemlisi sömürü yoktu. Yani krizi vareden nedenler ortadan kaldırılmıştı. Onun için krizi hiç yaşamadı. Aksine her yıl artan üretimle, geri bir tarım ülkesini, kısa sürede en gelişkin emperyalistlerin düzeyine çıkardı.

Stalin 1934 yılında partisinin 17. Kongresi'nde bu durumu çarpıcı bir biçimde şöyle ortaya koyuyor:

"Orada kapitalist ülkelerde ekonomik bunalım hala ortalığı kasıp kavururken, SSCB'de gerek sanayide, gerek tarımda atılımlar sürüp gitmektedir. Orada kapitalist ülkelerde dünyayı ve nüfuz alanlarını yeniden paylaşmak için yeni bir savaş

için hummalı bir şekilde silahlanılırken, SSCB, savaş tehlikesine karşı ve barış uğruna sistematik, ısrarlı mücadeleye devam etmektedir."

1929-34 yılları arasında SSCB ile emperyalist ülkelerin sanayi üretimini karşılaştırdı: **SSCB her yıl üretimi arttırmış ve 5 yıl içinde yüzde 100'ü aşmışken; ABD, İngiltere, Almanya ve Fransa'da her yıl yüzde 20 ila 50 arasında bir düşüş yaşanmıştı.**

Sosyalist SSCB'nin bu devasa atılımı karşısında iyice panikleyen emperyalistler, Nazi Almanyası'nı üzerlerine saldılar. Fakat kaldırdıkları taş ayaklarına düştü. Çarlık Rusyası'nın "halklar hapishanesi"ni, kardeşçe birliğe çeviren SSCB, faşizme karşı topyekün bir mücadele verdi, onları Berlin'e kadar sürüp kızıl bayrağı göndere çekti. Ve dünyanın üçte birini sosyalist kampa dahil etti. Bir kez daha insanlığın kriz ve savaş kısıcında boğulduğu, açlık ve ölümlle burun buruna geldiği bir dönemden geçiyoruz. Bu koşullarda sosyalizm ve onun sembolü Ekim Devrimi, bir deniz feneri gibi ışığıyla bize yol göstermeye devam ediyor. Onu ve başardıklarını, kapitalist barbarlığa karşı sosyalizmin kazanımları olarak yükseklerde dalgalandırmalı, daha geniş kitlelerin görmesini sağlamalıyız. O bizim 'dün'ümüz değil, 'yarın'ımızdır; ulaşmamız ve aşmamız gereken bir zirvedir.

Geçen yıl, Ekim Devrimi'nin 100. yılında, yayınevimiz "İnsanlığın umudu, özlemi EKİM DEVRİMİ" başlıklı bir kitapçık çıkardı. Aşağıda bu kitapçığın "giriş" bölümünü kısaltarak yayınlıyoruz.

İnsanlığın umudu, özlemi...

Ekim Devrimi, Çarlık Rusyası'nda kullanılan takvimle 25 Ekim 1917 tarihinde gerçekleşti. Batı'da kullanılan takvimle arasında 13 günlük fark vardı; dolayısıyla Batı takviminde 7 Kasım'a denk düşüyordu. Devrimden sonra kurulan Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği (SSCB) Batı takvimine geçti. Fakat dünyadaki bu ilk sosyalist devrim, gerçekleştiği dönemki takvimle anıldı; EKİM DEVRİMİ olarak tarihe kazındı...

Engels'in "ilk proleter devlet" olarak tanımladığı Paris Komünü (1871), sosyalizmin embriyonu olarak ortaya çıkmıştır. Gerek nesnel gerekse öznel koşulların elverişsiz olduğu bir dönemde gerçekleşmiş ve sadece iki buçuk ay yaşayabilmiştir. SSCB ise, Paris Komünü'nün dersleriyle, "sosyalist devlet" kavramını ete kemiğe büründürmüş, en ileri örneğini yaratmıştır. Onun içindir ki, sosyalist devrim denilince, Ekim Devrimi; sosyalist toplum ya da devlet denilince de, SSCB akla gelir.

Aslında sosyalist devrim, kuramsal olarak kapitalizmin en gelişkin olduğu ülkelerde bekleniyordu. Bilimsel sosyalizmin kurucuları Marks ve Engels,

101 Yaşında

başlangıçta İngiltere'ye gözlerini diktiler. Çünkü İngiltere, sanayinin ilk geliştiği ülkeydi ve kısa sürede "dünyanın atölyesi" haline gelmişti. Ne var ki, **İngiliz işçi sınıfı daha çok ekonomik mücadelesiyle öne çıkıyor, siyasal mücadele yönünden geri kalıyordu. (Ki bunun önemli nedenlerinden biri İrlanda sorunudur.)**

Buna karşılık Almanya, geç-kapitalistleşen bir ülke olmasına rağmen bilim ve felsefede büyük bir ilerleme içindeydi. Yani sıra geç-kapitalistleşme, Alman halkını daha gelişmiş kapitalist ülkelere göçme zorlamıştı. Bunların sonucu olarak **Alman işçileri, enternasyonalizme ve sosyalist teoriye daha açık ve siyasal olarak en gelişkin işçiler oldular.** Marks ve Engels bu gelişme üzerine, "öncü müfreze" olarak Alman işçi sınıfını ve Komünist Partisi'ni gösterdi. Almanya'nın burjuva devrimini -İngiltere ve Fransa'dakinden farklı olarak- çok daha gelişkin bir proletarya ile gerçekleştireceğini ve bunun "proletarya devriminin dolaysız öngösterisi" olabileceğini ifade ettiler.

Sadece Marks ve Engels değil, neredeyse tüm komünist önderler ve partiler, o yıllarda Almanya'da devrim bekliyorlardı. Ne var ki, **kapitalizmin emperyalizm aşamasına geçmesi ile birlikte "emperyalist zincirin en zayıf halkası" olan Rusya'da devrim patlak verdi. Nesnel gelişimin yanı sıra, Lenin ve Bolşevik Partisi gibi öznel unsurun varlığı da Rusya'yı öne çıkardı.**

I. Enternasyonal'in en güçlü partisi olan Almanya Sosyal-Demokrat Partisi ve onun lideri Kaustky, birinci emperyalist savaşta "vatan savunması" adı altında kendi burjuvalarıyla işbirliği yaptı ve beklenen devrimi boğdular. Rosa Lüksemburg-Karl Liebknecht gibi komünistlerin çabaları da bu durumu değiştirmeye yetmedi, onların devrim girişimleri kanla bastırıldı.

Buna karşılık **Lenin ve Bolşevikler, emperyalist savaşı devrimin kaldırıcı haline getirdiler.** "Siperlerde kardeşleşme" diyerek, enternasyonalizm bayrağını yükselttiler. İşçi ve köylülerden oluşan askerlerin, silahlarını birbirlerine değil, savaşı çıkartanlara çevirmesi gerektiğini söylediler. Savaşı durdurmanın tek yolunun, her ülkenin işçi ve emekçisinin kendi egemenlerine karşı ayaklanması olacağını bildirip, kitleleri bu yönde seferber ettiler.

Bu koşullarda devrim, beklenildiği gibi en gelişkin kapitalist ülkelerde değil; aksine emperyalist ülkeler arasında en geri olan Rusya'da gerçekleşti. Bunun pek çok dezavantajı da yaşandı. **Devrim öncesi Rusya, Çarlık otokrasisi altında yaşayan, Lenin'in saptamasıyla**

Kurtuluşun yolunu gösteriyor

"feodal-emperyalist" bir ülkeydi. Çok geniş bir coğrafyada yaklaşık 60 ulus ve ulusal topluluk, oldukça geri ekonomik-kültürel koşullarda yaşıyordu. Böyle bir ülkede, sosyalist topluma geçebilmek hiç kolay değildi, olmadı da.

İçteki koşulların zorluğu bir yana, devrimi daha ilk günden boğmak isteyen emperyalistlerin işgalleri ve işbirlikçilerin suikast-sabotaj vb. karşı-devrimci faaliyetleri yıllarca sürdü. Bolşeviklerin de bekledikleri "Almanya devrimi" gerçekleşmemiştir; her zorluğa tek başına göğüs germek zorundaydılar. **Dünya ölçeğinde enternasyonalist dayanışmayı örmeye çalıştılar. Ulusal kurtuluş savaşlarına önyak oldular, emperyalizmi zayıflatan her hareketi desteklediler.**

Buna karşın emperyalist burjuvazi, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini kanla bastırdı ve karşısına faşizmi dikti. İtalya ve İspanya'da faşist diktatörlerle kitlelerin devrimci kalkışmalarını ezdi. Nazi Almanyası'nı sosyalist SSCB'nin üzerine saldı. Sosyalizm ve devrim tehdidini, emperyalist savaşla boğmaya çalıştı. Bunu başaramadığı koşullarda, adına "soğuk savaş" denilen bir kuşatma politikası izledi. "Komünizmle mücadele" adı altında her yerde en gerici akımları palazlandırdı, dinciliği ve milliyetçiliği körükledi. Emperyalist sistemi "hür dünya", sosyalist bloku ise "demir perde" olarak kodlayıp her tür saldırıyı meşru gösterdi.

Kısacası **Ekim Devrimi, patlak verdiği günden itibaren her aşamada emperyalist-kapitalist sistem tarafından abluka altına alındı ve nefessiz bırakmak için her yol denendi.**

Başa komünistler olmak üzere işçi ve emekçiler, devrimlerini yaşatmak uğrunda birçok fedakarlığa katıldılar, büyük bedeller ödediler, ama yılmadılar. İki kez yerle bir olmuş ülkeyi, kısa sürede en gelişmiş ülkelerin seviyesine yükselttiler. Bütün bu çabalara ve elde edilen başarılarla karşın ne yazık ki, kapitalizme "geriye dönüş"ü engelleyemediler.

SSCB'de "geriye dönüş"ünün nedenleri, o günden bu yana tartışılmaktadır. Daha ileri bir örneği yaratabilmek için tartışılması gereklidir de. Ancak burjuva kalemşorlar ve her tür anti-ML akım bu durumu "sosyalizmin yenilgisi" olarak sunmuş, ideolojik bir bombardıman başlatmıştır. '90'lı yıllarda revizyonist blokun çöküşünden sonra ise, kapitalizmi yıkılmaz, sonsuz bir sistemmiş gibi gösterip, en fazla reformist iyileştirmelerle yetinme noktasına çekilmişlerdir.

Oysa **her yeni toplumsal dönüşüm sancılıdır. Tarih hep ileriye doğru akar, ama bu dümdüz bir akış değildir; her zaman zızzakları, gel-gitleri olmuştur.** Yaklaşık ömrü 500 yılı bulan kapitalist toplum için de bu geçerlidir. 17. yüzyılda başlayan serüveni, kaç kez aristokratlar tarafından darbelenmiş, sekteye uğramıştır; ancak yeni

devrimlerle, çeşitli hamlelerle sistemini oturtabilmiştir. Dolayısıyla yenilgiler ve "geriye dönüş"ler, her devrimin başına gelen tarihsel bir olgudur.

Başında belirttiğimiz gibi, sosyalist devrim daha ilk deneyimini yaşadı. Ve ne yazık ki, ömrü çok kısa oldu. 1917-21 yılları arası, yani devrimden sonraki 4 yılı, emperyalist işgal ve iç savaş koşullarında geçti. Bu dönem "sosyalist anavatani savunmak" tek hedefti. Ardından yerle bir edilmiş ve sanayisi gelişmemiş bir ülkeyi ayağa kaldırmak için, "Yeni Ekonomi Politika" (NEP) adıyla kontrollü bir kapitalist ekonomi sürecine geçildi. 1921-25 arası, yani bir 4 yıl da bu şekilde yaşandı. **Sosyalist inşa sürecine, ancak 1926'dan sonra başlanabildi. O da ikinci emperyalist savaşla kesintiye uğradı.**

1936 İspanya iç savaşından itibaren taşları döşenen ikinci emperyalist savaşa karşı sosyalizmi savunmak için başlatılan seferberlik, Nazi ordusunu Berlin'e sürdükleri 1945 yılına kadar devam etti. **Savaşın yıkımını (gerek insan, gerekse maddi kayıp yönünden) en fazla yaşayan ülke SSCB olmasına karşın, sonrasında yeniden büyük bir atılım gerçekleştirdi. Fakat Stalin'in ölümünün ardından sosyalist inşa sekteye uğradı** ve adım adım kapitalistleşme süreci başladı.

Bu açılardan SSCB'deki sosyalist inşanın, yaklaşık 20 yıl olduğunu söylemek yanlış olmaz. Bu kadar kısa sürede başardıklarını ise, en ileri kapitalist ülkede bile görmek mümkün değildir.

Esasında sosyalist sistem, kapitalizme üstünlüğünü bu kısacık ömründe bile kanıtlamış durumdadır. Söзде "sosyalizmin yenildiği" günden bu yana yaşananlar, bu gerçeği her gün yüzlere çarpmaktadır. Sosyalizmi "Berlin Duvarı" ile özdeşleştirip, duvar yıkıldığında sevinç çığlıkları atan, kapitalizme methiyeler düzenlerden bugün eser yoktur. Oysa gerçekte o duvarın örülmesini zorlayan da, sonrasında onun altında kalan da emperyalistlerdir.

Sosyalizmle özdeşleştirdikleri "Berlin Duvarı"nın yıkımının üzerinden çeyrek yüzyıl geçti. Dünya o yıllara göre çok daha kötü günleri yaşıyor. **2000'li yılların başından itibaren yeni bir emperyalist paylaşım savaşı başladı ve halen sürüyor.** Ortadoğu başta olmak üzere dünya halkları savaşın vahşetini, acı sonuçlarını yaşıyorlar. Her yerde bombalar patlıyor, insanlar ölüyor, sakat kalıyor, evini-barkını terkeditip yollara düşüyor. Şimdiden mülteci akını, ikinci emperyalist savaştaki oranı geçmiş durumda.

Öte yandan **savaş bahanesiyle temel hak ve özgürlükler gaspediliyor, her yerde faşizm hortluyor. Zengin ile yoksul arasındaki uçurum açıldıkça açılıyor.** Yüzde 1'lik kısım, dünyadaki servetin neredeyse yarısını elinde tutarken; bu serveti yaratan milyonlar, açlık ve hastalıkla pençeleşiyor. Daha fazla kar hırsı ile hem insan, hem doğa katlediliyor. İklimler değişiyor, yeni hastalıklar çıkıyor ve dünya yaşanmaz hale geliyor. Öyle ki, burjuvazi şimdiden farklı gezegenlerde yer arıyor.

Sonuçta **kapitalizmin insana verecek hiç bir şeyi kalmadığı, geçen sürede çok daha net bir şekilde ortaya çıkmıştır.** Ozanın dediği gibi "ya ölü yıldızlara götüreceğiz hayatı, ya dünyamıza incek ölüm!" Rosa Lüksemburg'un veciz sözüyle; "ya barbarlık ya sosyalizm!"

Her eskiyen-cürüyen toplum, yeni bir topluma gebedir. Bağrında bunun tohumlarını taşır. Tıpkı karanlığın en koyu anında, şafağın atması gibi. Doğada olduğu gibi toplumlarda da gelişimin diyalektiğidir bu. Bunun bilincinde olanlar asla umutsuzluğa kapılmazlar. *"Umutsuzluk ve karamsarlık, yıkımın nedenlerini kavrayamayan, çıkış yolu göremeyen, mücadele yeteneğini kaybetmiş insanlara aittir"* der Lenin.

Varsın devrim kaçkınları, burjuva aydınlar "sosyalizm yenildi" diyerek umutsuzluk yaymaya devam etsin... **İşçi ve emekçiler, mücadele deneyimlerinden çıkardıkları derslerle "hayat denilen kavga"da yerlerini alıyorlar.** Onların öncüleri de, başta Ekim Devrimi olmak üzere devrimlerin yenilgi nedenlerini çöze çöze, yeni devrimlere önderlik edecekler ve mutlaka yeni Ekimler yaratılacaktır...

Hayvancılık iflas ettirildi; şarbon hastalığı hortladı

Çoktan tarihe gömülmüş olan bazı hastalıklar, son dönemde yeniden hortlamaya başladı. Suriye'den gelen sığınmacıların sağlık hizmetlerine erişimlerindeki sıkıntılar, sınır kentlerinde tehlikeli çocuk hastalıklarının artmasına yol açtı. Hayvancılığı yokeden, halkı ithal ete muhtaç eden politikalar ise, şarbon hastalığının yayılmasına neden oldu.

Şarbonun yayıldığı gizleniyor

Şarbon vakaları, Ağustos ayı ortasında Ankara Gölbaşı'ndaki hayvanlarda görüldü, konu tartışılmaya başlandı. Et ve Süt Genel Müdürlüğü'nün Brezilya ve İrlanda'dan ithal ettiği yaklaşık 7 bin kesimlik hayvandan bir kısmı burada bekletiliyordu. Hastalığın belirtilerinin gizlenemez hale geldiği, muayene sonuçlarının kesin olarak şarbonu gösterdiği aşamada, 27 Ağustos'ta Gölbaşı'ndaki tesis karantinaya alındı.

Birkaç gün içinde Silivri'de, Sivas'ta ve Türkiye'nin birçok başka noktasında şarbon hastalığı ortaya çıktı. Kimi köyler ve bölgeler karantinaya alındı, onlarca kişi şarbon bulaştığı için hastaneye kaldırıldı.

Elbette devlet yetkililerinin standart açıklamaları hemen gelmeye başladı. Tarım ve Orman Bakanı Pakdemirli, "ithal hayvanlar hiçbir şekilde piyasaya verilmemiştir" dedi. Oysa ithal hayvanlar çoktan ülkenin dört bir tarafına dağılmıştı. Zaten aylardır çeşitli bölgelerde şarbon vakaları ortaya çıkıyordu. **Yandaş marketlerde ucuz et satmak için et ithalatına hız verildiğinden bu yana, delidana hastalığından şarbona bir çok hayvan hastalığı ile ilgili söylentiler hız kazanmıştı.**

Devlet bürokratlarının değişmeyen tutumudur bu. Halk sağlığını doğrudan etkileyen, ancak patronların karlarını azaltacak bir durum ortaya çıktığında, önlem almak, sorunu çözmek, kitlelerin etkilenmemesi için denetim yapmak gibi "görevleri"ni yerine getireceklerine, sorunu yalanlayan açıklamalar yaparlar.

Tabi bir de soruna dikkat çeken kesimler üzerindeki baskıyı artırırılar. Şarbon hastalığı, Brezilya'dan gelen hayvanların haftalarca ölüm gemilerinde yaptıkları yolculuğu internet üzerinden tartışanlar hakkında soruşturma açma tehdidi gibi...

Oysa, doğrudan kitlelerin can sağlığı söz konusudur burada.

Şarbon ölümcül bir hastalıktır

Hastalık, şarbon olan bir hayvanın etinin yenmesi, hayvanın kesilmesi sırasında kanına temas edilmesi, şarbonlu hayvanın yünü, derileri, kılırları ile yapılan ürünlerin kullanılması ile insanlara geçiyor. Ayrıca solunum yoluyla ve şarbonlu hayvana konan sineklerin taşımasıyla da şarbon hastalığı yayılıyor.

İnsandan insana geçmeyen, ancak hayvandan insana geçişte hızlı yayılan bir hastalık şarbon. Ve insanlar için ölümcül...

Bu nedenle **hastalığı tedavi etme aşamasına gelmeden önce, hayvanların hastalanmasını önlemek çok daha doğru, kolay ve kalıcı bir çözümdür.**

Aşıların zamanında yapılması ve denetimler, şarbon hastalığının hayvanlarda ortaya çıkmasını engelleyerek sorunu baştan çözer.

İthalat politikaları hastalık yayıyor

İstanbul, Samsun, Mersin gibi illerin limanlarında hayvan taşıyan gemilerle ilgili sayısız haber yapıldı. **Bu gemiler dünyanın öbür ucundan, Brezilya'dan, Uruguay'dan, İrlanda'dan ve daha başka ülkelerden ithal edilen kesimlik hayvanları Türkiye'ye taşımıştı.**

Benzer bir tablo, geçtiğimiz Şubat ayında yine yaşandı. Brezilya'dan gemiyle 27 gün süren bir yolculuktan sonra gelen 25 bin büyükbaş hayvan, Mersin Limanı'nda günlerce bekledi.

Hayvanlar, haftalar süren bu yolculukları sırasında, adım atmaya yer olmayan hangarlarda, kendi pislikleri içinde yaşamış ve kendi pislikleri içinde beslenmişlerdi. Dahası, hayvanların dışkısının azalması için, içmeleri gereken suyun azaltıldığı da ortaya çıktı. Gemilerden çekilen fotoğraflarda, hayvanların üzerlerinin dışkı, ağızlarının köpük içinde olduğu görülmüyordu. Yolculuk sırasında ölen hayvanlar ise öğütülerek denize atılıyordu.

Türkiye limanlarına geldikten sonra da, günler boyunca limana yanaşmadan beklediler, yine aynı hangarlarda, aynı vahşi koşullar altında. Açıkça hayvanların işkence gördüğü bir nakildi bu.

Gemiler öylesine kötü durumdaydı ki, demir atmış olduğu kentlerde, insanlar ağır koku nedeniyle günlerce sokağa çıkamadılar. Üstelik bu gemilerin karantinaya alınması ve veteriner denetimleri konusunda gereken işlemlerin yeterince yapılmadığı da sonradan ortaya çıktı.

Ve arkasından, **böylesine işkenceyle ithal edilmiş olan hayvanlar, gerekli denetimler yapılmadan, bu süre içinde kapmış oldukları hastalıklar kontrol edilmeden piyasaya sürüldü.** Bir kısmı kurban pazarlarına dağıtıldı, diğer kısmı ise "ucuz et" adı altında ne sattığı belli olmayan yandaş market zincirlerine...

Dahası, Şubat ayında gerçekleştirilen hayvan ithalatı sırasında, Brezilya mahkemeleri Türkiye'nin yükümlülüklerini yerine getirmediği gerekçesiyle canlı hayvan ticaretini yasaklamış, veterinerler de olumsuz raporlar vermişti. Bu baskıya rağmen, devlet ithalat koşullarını sağlıklı ve düzgün hale getireceğine, başka ülkelerden ithalat yapmaya devam etti.

Hayvancılık bitti, ithalat hastalık getirdi

Türkiye, tarım ürünlerinde olduğu gibi hayvancılık konusunda da kendine yeterli olan üstelik ihracat yapabilen bir ülke iken, AKP'nin tarım politikaları bu sektörü de yoketti. **Bugün artık Türkiye, başka ülkelerin hastalıklı hayvanlarını ithal ederek yoksullara yediren bir ülke. Yerli üretim ise son derece sınırlı ve onların da samanı bile ithal ediyor.**

Türkiye bugün 10'a yakın ülkeden et ithal ediyor.

Arjantin, Brezilya ve Avustralya'dan canlı hayvan ithal ederken, Polonya, Fransa, Macaristan, Romanya ve Bosna-Hersek'ten de et alımı yapıyor. Ayrıca geçtiğimiz Temmuz ayından düzenlenen BRİCS zirvesinde Rusya ile et ithalatı anlaşması yapıldı.

Üstelik bu ülkelerden bazıları, canlı hayvan ve kırmızı et ithalatında yasaklı ülkeler listesinde bulunuyor. Bosna-Hersek ve Fransa'da hayvanlarda hastalık bulunduğu uluslararası raporlarla da tespit edilmiş durumda.

Et ve Süt Kurumu'nun 2017 yılı raporuna göre, küçükbaş canlı hayvan ithalatı yüzde 4581 oranında arttı, büyükbaş hayvan ithalatındaki artış ise yüzde 72 düzeyine çıktı. Kasaplık ithalatı büyükbaş için yüzde 397, damızlık küçükbaş ithalatı ise yüzde 757 oranında artarak rekor kırdı. 2010 yılından beri hayvan ve et ithalatı için yaklaşık 4.4 milyar dolar harcandı.

Et fiyatlarının artması karşısında, devlet bürokratları her seferinde "o zaman biz de ithalat yaparız, fiyatlar iner" diyorlar. Sanki üretici keyfi nedenlerle et fiyatlarını artırıyor; karşılığında ithal rakip çıktığında üretici de bu spekülasyon ve haksız fiyatları indirmek zorunda kalacakmış gibi açıklıyorlar durumu. İthalatın bu kadar rekor düzeyde artmasını da buna bağlıyorlar.

Oysa et fiyatlarının artmasının nedeni, ülkede hayvancılık sektörünün her yıl biraz daha çöküş yaşamasıdır. **Devlet destekleri azaltılmakta, üreticinin bankalara olan borçları iflaslara neden olmaktadır. Bu koşullarda yerli üretim düştükçe fiyatlar artıyor, ithalat yapıldıkça üretici biraz daha yıkıma uğruyor ve yerli üretim azalıyor; bu durumda ithalat biraz daha artıyor, ithalat artışı üreticiyi daha fazla yıkıyor...**

Bu kısır döngünün tek sonucu, ülkenin et ve hayvancılık sektörlerinin emperyalist tekellerin eline geçmesidir. Fiyatların da artık tamamen onlar tarafından belirlenir hale gelmesidir.

İthalat sürecinin emperyalistlerin inisiyatifine geçmesi, aynı zamanda ülkenin bozuk ve hastalıklı et çöplüğüne dönüşmesidir. İthalatçıların yerli işbirlikçileri de, veteriner kontrolleri, denetimler vb.ni devre dışı bırakarak, kendi karlarını gerçekleştirmektedir.

28 Nisan tarihinde yayınlanan bir kararla, AKP hükümeti, ithal hayvanlarda veteriner denetimini ortadan kaldırdı. Bu değişiklik, ithal hayvanların ülkeye girişte her türlü hastalığı ve pisliği üzerinde getirmesine resmîyet kazandırılmasıdır. Son ithal hayvanlarda şarbon patlaması yaşanmasının asıl nedeni de budur.

Bu koşullarda ülkemizdeki et, giderek daha pahalı, daha kalitesiz ve daha sorunlu hale gelmektedir. Üreticiler güçlendirilmediği, gerekli sağlık kontrolleri yapılmadığı sürece de, hem üreticilere hem de kitlelere verdiği zarar daha da büyüyecektir.

10 Eylül 2018 tarihinde sitemizde yayınlanmıştır.

Cumartesi annelerine polis saldırısı

Gözetiminde kaybedilen-katledilen yakınlarının akıbetini sormak için Galatasaray Meydanı'nda oturma eylemi yapan Cumartesi Annelerinin 700. hafta için yapacağı oturma yasaklandı. Yasağa rağmen meydana toplanan kitleye polis biber gazıyla saldırdı, onlarca insanı gözaltına aldı.

Çocuklarını arayan annelere gözaltı

Cumartesi Anneleri 1995 yılından bu yana 699 defa Galatasaray Meydanı'nda oturma eylemi gerçekleştirdiler. Bu öylesine uzun bir süreç oldu ki, bazı anaların yüreği daha fazla dayanamadı; çocuklarının akıbetini öğrenemeden yaşama veda ettiler. Oğlunun hesabını soran Berfo Ana onlardan biriydi.

Kalanlar ise, kararlılıkla sürdürdüler eylemlerini. Ve 700. haftada daha güçlü bir katılım için çağrı yaptılar. İçişleri Bakanı Süleyman Soylu'nun talimatıyla eylem yasaklandı. **Yasağa rağmen insanlar Galatasaray Meydanı'nda toplanmaya başladılar.** Kitle örgütlerinin temsilcileri, HDP ve CHP milletvekilleri de katıldı eyleme. Polisler meydanı abluka altına aldı ve kitleyi Hazzopulo Pasajı'na doğru gitmeye zorladı. Ardından burada beklemekte olan kitleye tazyikli su ve biber gazı ile saldırdı. Çok sayıda insan gözaltına alındı.

Gözaltına alınanların içinde 82 yaşında-ki Emine Ocak da vardı. Bembeyaz saçlarıyla, yaşlılıktan ufalmış bedenleriyle, acıdan korlanmış yürekleriyle polislerin arasında tartaklanarak gözaltına alınan analar... Devletin kimliği ve kini bu kadar netti işte.

Bu sırada milletvekilleri polisin önüne geçmeye, gözaltıları engellemeye çalıştılar. Ardından tomanın önüne oturarak polis saldırısını ve gözaltıları

protesto ettiler.

Polisin saldırdığı kitle, ara sokaklarda tekrar tekrar toplandı, saldırı sonralarında yeniden biraraya geldi. *"Bura-dayım anne, yalnız değilsin"* sloganları, her defasında kitlenin yeniden alana yönelmesine eşlik etti.

Gözaltılar sonrası Hazzopulo Pasajı önünde toplanan yüzlerce kişi, *"Katil devlet hesap verecek", "Anaların öfkesi katilleri boğacak"* sloganlarını attı. Saldırıya tepki olarak *"Beni Bul Anne"* şarkısı çalındı. İstiklal Caddesi boyunca yankılanan şarkıya yüzlerce kişi eşlik etti. Saldırılarda gözaltına alınanların serbest bırakıldığı haberi gelinceye kadar kitlenin protestosu devam etti.

Eylem boyunca yapılan bütün konuşmalarda, devletin saldırısı protesto edildi; gözaltında katledilenlerin hesabı soruldu; polisin analara saldırısına tepki gösterildi ve 701. hafta yine Galatasaray Meydanı'nda olma kararlılığı ifade edildi.

Bugüne kadar devletin sayısız saldırısı gerçekleştirildi ama eylemler bitmedi. Annelerin çığlığı her hafta yankılanmaya devam etti. Hiçbir saldırı, hiçbir vahşet, bu çığlığı durduramayacak.

İHD Ankara, Van, Diyarbakır, Antep, Adana, Balıkesir ve İzmir şubeleri de kayıpların akıbetini sormak ve Cumartesi Anneleri'nin 700. hafta eylemlerine destek olmak için açıklama yaptı. Açıklamalarda "Kayıplar bulunsun, failler yargı önünde hesap versin" denildi.

Polis ablukası devam ediyor

Sonraki haftalarda polis İstiklal Caddesi başta

olmak üzere Taksim ve civarını abluka altında aldı. Cumartesi Anneleri'ne desteğe gelenleri durdurmak için her yanı tutmuşlardı. Buna rağmen engelleri aşarak annelere ulaşıldı.

İHD İstanbul Şubesi'nin sokağı polis kaynıyordu. Sokağa çıkar çıkmaz kitlenin önünü kestiler. Bunun üzerine oturma eylemi yapıldı. Bu durumu protesto eden bir açıklama okundu ve ne Cumartesi Anneleri'nin yanında olmaktan ne de Galatasaray Meydanı'ndan vazgeçilmeyeceği ifade edildi. Oturma eyleminin ardından kitle dağıldı.

Bir sonraki haftada da aynı uygulama ile karşılandı ve aynı kararlılıkla oturma eylemi yapıldı. **700. haftadan sonraki haftalarda, eylem fiili olarak İHD'nin bulunduğu sokakta oturma eylemi şeklinde geçti.** Devlet, Cumartesi Anneleri'nin eylemini İHD sokağında hapsederek kitlelerden yalıtıma çalıştı.

Şimdi sokağa çıkmasını da engellemeye çalışıyor. **İHD binasının içinde açıklama yapmakla yetinmelerini dayatıyor.** Bu dayatmayı ve son bir aydır süren ablukayı parçalamak için, çok daha kitlesel biçimde Cumartesi Anneleri'ne sahip çıkmak gerekiyor. Onların *"çocuklarımızın kemiklerini istiyoruz"* feryadına güç vermek gerekiyor.

Böylesine haklı bir talebin ve Galatasaray ile özdeşleşen, '96 yılından bu yana 20 yılı aşkın süredir devam eden bir eylemin, derneğin içine hapsedilmesine izin vermeyelim!

Bugün günlerden YILMAZ GÜNEY

Devrimci sanatçı Yılmaz Güney'in aramızdan ayrılışının 34. yıldönümünde, Paris'teki mezarı başında anma yapıldı.

PDD okurlarının da içinde bulunduğu kurumlar, Yılmaz Güney'in ölüm yıldönümünde ortak anma çağrısı yaptılar. Tarihi Pere Lachaise mezarlığı içinde yeralan anıt mezarda, yaklaşık 200 kişinin katıldığı kitlesel bir anma düzenlendi.

Anma, Yılmaz Güney'in şahsında tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başlatıldı. Avusturya İşçi Marşı okundu, Türkçe ve Kürtçe türküler söylendi, şiirler okundu. Yaklaşık bir saat süren anma, Vedat Türkali'nin "İstanbul" şiiriyle son buldu.

Fransa PDD

Fransa'da Cumartesi Annelerine destek eylemi

Cumartesi Anneleri'nin kayıplarımızın bulunması için gerçekleştirdikleri 700. hafta eylemlerine, biz de Paris'te destek eylemiyle katıldık. Eyleme, Paris'teki çeşitli devrimci-demokrat Türkiyeli ve Kürdistanlı kurumlar katıldı.

Paris'in turistik alanlarından olan Chatelet les Halle metro istasyonunun bulunduğu meydana, yaklaşık 300 kişi toplandı. Eylem, saygı duruşunun ardından yapılan konuşma ile başladı. Konuşmada, kayıpların bulunması, kaybedilenlerin yargılanması talep edildi.

Ardından İHD'nin bildirisi Fransızca, Türkçe ve Kürtçe olarak okundu. Daha sonra bir müddet oturma eylemi ve konuşmalar yapıldı. İstanbul'daki eyleme polislin saldırması ve yaşanan gözaltılar protesto edildi. Atılan sloganların eşliğinde eylem son buldu.

Anaların öfkesi katilleri boğacak!

Fransa PDD

Sade ve sessiz kaynayan volkan VEİS

Ölenlerimizin ardından Veis'in de çok değer verdiği Fatih yoldaşımızın önemseydiği şekilde davranıyoruz biz de. Çok çok övüp toprağın altında yüzlerini kızartmayacağız. Ama onların temel özelliklerinden öğreneceklerimizi de bilincimize ve yaşamımıza kaydedeceğiz.

Tıpkı Selma Aybal, Vedat Çataltepe, Osman Yaşar Yoldaşcan gibi Veis yoldaşı da bir Eylül ayında kaybettik. Sağlamlaştığı toprağı gübrelemek ister gibi ayrıldı aramızdan.

"Dost dediğin kara günde belli olur" sözünü doğrularcasına, Eylül karanlığında sağlamlaştırdı kendini. Çok gençti devrimci olduğunda. 12 Eylül onun olgunlaştığı toprak gibidir. Çoğu kaçmalarla göçmelerle uğraşırken TİKB ile ve Önder yoldaşlarla tanışmasını büyük talih olarak nitelerdi. Fatih Öktülmüş, Osman Yaşar Yoldaşcan, Sezai Ekinci, İsmail Cüneyt. .. Hepsi de Veis ve ailesinin çok değerli yoldaşlarıydılar.

Zaten Veis'in en önemli özelliklerinden biriydi ailesini ve en yakınlarını örgütlemek. Onları kavgasının

içinde severdi. Tıpkı örgütü gibi öylesine güven veren bir duruşu vardı ki, 12 Eylül'ün en korkulu günlerinde bile onun yanında durmaktan çekinmedi kimse.

İyi bir örgütçüydü. Çevresindekilerin enerjisini örgüte katmaları için harcadığı çabayı kimse yanıtsız bırakmazdı. Onun bu özelliği sayesinde 12 Eylül'ün yaprak kımıldamayan günlerinde önemli bir kitle ağı oluşmuştu. İyi bir pratik insanıydı aynı zamanda. İlegal yayın organı Orak-Çekiç ve bildiri dağıtımlarından afiş asmalara, duvar yazılamalarından istihbarat çalışmalarına dek koşardı adeta.

Sessiz sedasız, abartısız, sakın, ama dipte çağıldayan volkan gibiydi Veis. Şimdilerde moda olan, çok konuşan boş konuşanlara inat, derinlikli, az ama öz konuşurdu. Tertemiz yüreği gibi tertemiz yaşadı ve ardında onurlu bir yaşam bıraktı. Bunun yarattığı gönül rahatlığından olsa gerek hastalığını da büyük bir metanetle karşıladı. Ağrılarına aldırmadan onu ziyarete gelen yoldaşlarıyla oturarak sohbet etti hep. Mütevazı, düzeyli, sevgi dolu...

Veis yoldaşı sonsuzluğa uğurladık ve onu hep güzel özellikleri ile anacağız... Unutulmayacak...

Veis yoldaşı Dersim'de sonsuzluğa uğurladık

Veis Akgül yoldaş, 12 Eylül öncesinde tanışmıştı mücadeleyle. 12 Eylül'ün en karanlık günlerinde, TİKB saflarında insanlara umut ve aydınlık taşımaya devam etti. Son iki yıldır kanserle mücadele ediyordu. Sessiz ama kararlı, mütevazı ama direngen kişiliği, kansere karşı mücadelesinde de kendisini ortaya koyuyordu. Tıpkı ihtilalci saflardayken olduğu gibi...

Yoldaşımızı 16 Eylül gecesi kaybettik. 17 Eylül günü saat 12'de İkitelli Cemevi'nde onun için bir tören düzenlendi. Yüzlerce insan toplanmıştı, onu son yolculuğuna uğurlamak için. Akrabaları dostları ve yoldaşları oradaydı.

Törenin ardından otobüse binip yola çıktık. 20 saatlik yolculuktan sonra Munzur'un kaynağına vardık. Ziyaret Köyü'nde bir acı yumağı karşıladı bizi. İnsanlar Veis'le dopdolu. Bir akrabası onun delikanlı çağını, yiğitliğini anlatıyor hayranlıkla. Çıplak atın üzerinde ayağa kalkışını mesela... Bir başkası insanlara nasıl emek verdiğini...

Sadece İstanbul'dan değil, Adana ve diğer illerden, yurtdışından gelen yoldaşları, dostları, akrabaları Veis'i bu son yolculuğunda yalnız bırakmadı.

Mezarı başında duygular daha da yoğunlaşıyor. Veis'in fotoğrafı ve "Unutmayacağız" yazısı bulunan pano hep en önde. Aynı resim, kokart olarak yakalarda...

Yoldaşı Nevin Berktaş, Veis'in erdemlerini ve bizim için değerini anlatan bir konuşma yapıyor. Bir başka yoldaş mezarın üzerine kızıl karanfiller seriyor. "Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek" şiiri ile sonsuzluğa uğurluyoruz onu.

Işıklar içinde uyu yoldaş...

Çukurova yiğit bir devrimcisini kaybetti

Çukurova'nın yorulmaz ve kararlı devrimcisi İbrahim Erkan, 8 Temmuz 2018'de kalp krizi sonucunda yaşamını kaybetti. Devrimci Hareket'in yılmaz savaşçısı İbrahim Erkan'ı yoldaşları ve aralarında Proleter Devrimci Duruş'un da yer aldığı dostları, mezarı başında anarak ölümsüzlüğe yolcu etti.

Anısı ve mücadelesi hep yaşayacak...

Nesrin ŞAH'ın ölümü, dostlarında derin üzüntü yarattı

Adana'da insan hakları savunucusu, Fatih Öktülmüş Kültür Sanat Evi (FÖKEV) ve çeşitli kitle örgütlerinde gençlere matematik ve tiyatro dersleri veren Nesrin Şah, memleketi Antakya'da ölümsüzlüğe uğurlandı.

1964 doğumlu olan Nesrin Şah, Ankara-Aksaray yolu üzerinde trafik kazası geçirmiş ve beş ay bitkisel hayatta kaldıktan sonra, 2 Ağustos 2018'de yaşamını kaybetmişti.

Nesrin çok genç bir öğretmen iken ihtilalci komünist saflarda mücadeleye katılmıştı. Zorlu '90'lı yıllarda bir ilişki düzeyinde iken, hapishanelerle tanıştı ve kendisini '96 Ölüm Orucu sürecinin içinde buldu. Bu süreç ve eylem, onun yaşamında bir dönüm noktası oldu. Eylemi sonuna dek kararlı biçimde götürmekle kalmadı, kendi içinde de bir sıçrama gerçekleştirdi. Bunu şehit olma ihtimaline karşı yazdığı "vasiyeti"nde şöyle ifade ediyor:

"Mehmet Fatih Yoldaş, devrim yolundaki zorlu mücadelelere işaret ederken ölümün en kolay yol olduğunu söylemişti. Ancak burada yine bu görevle karşı karşıyayız. Bu göreve erişebilmenin mutluluğunu hissediyorum. İşçi sınıfı öncülüğündeki, halkların kurtuluşuna giden bu yolda zorluklar, bedellerle yürünür... Ölürsen köyüme gömün. Köyümde TİKB'nin şehidi olmak isterim."

Nesrin, sonraki yıllarda mücadelenin içinde aktif bir şekilde yer almasa da, hep Fatih ve yoldaşlarının dostu olmaya devam etti.

Ölümünün ardından FÖKEV aşağıdaki mesajı paylaştı: "Sevgili Nesrin'i sonsuzluğa uğurladık. Fatih Öktülmüş Kültür Sanat Evi'nde ücretsiz tiyatro ve matematik dersleri verirkenki sade halini unutmayacağız. Arkadaşımız, dostumuz Nesrin Hoca hep aramızda olacak..."

Antakya'da yapılan cenaze törenine katılan yoldaşları ve dostları ona karşı son görevlerini yerine getirdiler.

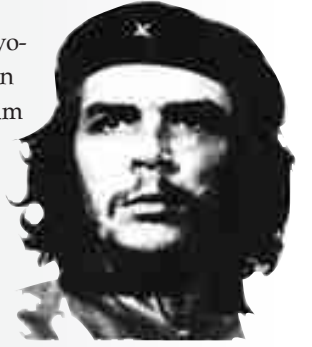
9 Ekim 1967- Che Guevara katledildi

Dünya devrim tarihinin en çok tanınan enternasyonalist devrimcilerinden biridir Che Guevara. 1928'in 14 Haziranı'nda Arjantin'de başlayan yaşamı, 9 Ekim 1967'de Boliviya'da katledilene kadar, sürekli bir yükseliş içinde geçti. Başegmemenin, isyanın simgesi oldu.

Üniversiteyi bitirmeden 1951 yılında motor-sikletle Latin Amerika turuna çıkarak, insanların durumunu gördü. Guatemala'ya gitti ve burada birçok ülkeleden devrimciyle tanıştı. Guatemala'da solcu hükümete karşı yapılan darbeye direnişle karşılık verildi ve Che, bu direnişlerde yer aldı. Daha sonra Meksika'ya geçti.

Emperyalizm konusundaki fikirleri netleşince, tüm benliğiyle devrimci mücadeleye atıldı. Küba devriminin lideri Fidel Castro ile tanıştı ve 26 Temmuz Hareketi'ne katıldı. Örgütün doktoru olarak başlayan görevi, devrim süreci ilerledikçe, elde silah dövüşen bir önder konumuna geldi. Sierra Meastra dağlarında gerillaların eğitiminden planların çizilmesine kadar, her alanda görev aldı.

Devrim yapıldıktan sonra devletin çeşitli bakanlıklarında görev yaptı. Diğer ülke devrimlerine yardım etmek için, Kongo'ya gitti ve gerillaları eğitti, onlarla birlikte savaştı. Daha sonra Boliviya'ya geçti. Boliviya Ulusal Hareketi'nin teorik ve askeri yönde eğitilmesinde görev aldı. Che, bir muhbirin ihbarı sonucunda, gerilla birliğiyle birlikte kuşatıldı ve sağ yakalandı. 9 Ekim'de işkenceyle katledildi.

düşünü kurduğu toplumu anlattı ve eseri dünyaca ünlendi. Lenin de, Çernişevski'den çok etkilendiğini söyleyecekti.

☆ 18 Ekim 1977- RAF militanları katledildi.

Almanya'nın küçük-burjuva örgütlerinden RAF'ın militanları Andreas Baader, Gudrun Ennsin, Jan Carl Raspe ve Irmgard Möller hücrelerinde katledildi. Alman devleti, RAF önderlerinin intihar ettiğini açıkladı.

☆ 21 Ekim 1984- Kürt şair Cigerxun öldü.

Mardinli bir köylü ailesinin çocuğuydu. 81 yaşında tüm dünyanın tanıdığı bir Kürt şair olarak İsveç'te öldü. Yurtsever, aynı zamanda da enternasyonalist bir şairdi. Şiirleriyle Vietnam'da, Kore'de, Angola'da emperyalistlere karşı savaşan emekçilerin yanında yer aldı. Lenin'e, Stalin'e yazdığı şiirlerinde sosyalizme inancını anlattı. Yaşadığı sürece ağır bedeller ödemeyi göze aldı, ama inançlarından ve özgürlük tutkusundan asla vazgeçmedi.

☆ 22 Ekim 1937- Dersim katliamı

Devletin Mart ayında başlattığı saldırı, Dersim'de direnişle karşılandı. Ordu tam bir vahşetle saldırdı. Onbinlerce Dersimli katledildi, köyleri boşaltıldı, onbinlerce Dersimli toprağından, yurdundan kopartılarak sürgüne gönderildi. Direnişçi ve savaşçı niteliğiyle tanınan Dersim halkını asimile etmek ve tahakküm altına almak, devletin amacı.

☆ 24 Ekim 1984- Devrimci Yol davasından Hıdır Aslan İzmir'de idam edildi.

☆ 26 Ekim 1980- HDÖ davasından Serdar Soyergin idam edildi.

☆ 1 Ekim 1949- Çin Halk Cumhuriyeti kuruldu.

Japon ve Amerikan emperyalizmine karşı ÇKP ve Mao önderliğinde Çin halkı, devrimi gerçekleştirdi. Ancak önderliğin revizyonist bakış açısı, devrimin demokratik devrimle sınırlı kalmasına, sosyalist inşaya sıçrayamamasına neden oldu.

☆ 5 Ekim 1934- Asturias Ayaklanması

Temmuz 1936'da başlayan İspanya İç Savaşı, II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın provasıdır. 1917 Ekim Devrimi'nin arkasından dünya genelinde güçlenen devrim rüzgarı karşısında panik halinde çıkış yolu aramaktadır burjuvazi.

Bu koşullarda faşizm, kitleleri sindirmenin bir aracı olarak ortaya sürülür. Test edileceği laboratuvar ise İspanya'dır. Bütün dünyanın katıldığı ve taraf olduğu bir iç savaş yaşanır İspanya'da. Bir tarafta emperyalist sermayenin gücü vardır. Farklı ülkelerden burjuvazi silah, para, uçak ve her türlü maddi yardımı akıtır Franco faşizmine. Diğer tarafta ise, Komüntern'in çağrısıyla toplanan dünya proletaryası ve anti faşist güçler bulunmaktadır. Faşizme başvuran dünya gericiliği ile emekçi kitlelerin savaşıdır bu.

Asturias'da komün ilan edilmesi ise, bu savaşın ilk çarpışmalarından biridir. İspanya'nın Asturias bölgesindeki maden işçileri giderek yükselen faşist teröre karşı duydukları öfkeyle ayaklanırlar. Eylemi bölgedeki devrimci ve komünist partilerden ve sendikalardan oluşan bir "devrim komitesi" yönetir. 6 Ekim'de kitleler, Oivedo'da Asturias İşçi ve Köylü Cumhuriyeti'ni kurarlar. Hükümet, Fas'ta bulunan yabancı lejyonu yardıma çağırır. Lejyon komutanlarından General Franco İspanya'ya gelerek, ayaklanan işçilere vahşice saldırır. İki haftanın sonunda 3 bin kişi ölmüş ve ayaklanma bastırılmıştır.

☆ 6 Ekim 1984- Dev Yol davasından İlyas Has İzmir'de idam edildi.

Ekim ayında şehit düşen ihtilalci komünistler

25 Ekim 1981- Ataman İnce
23 Ekim 1992- Şaban Budak
23 Ekim 1992- Remzi Basalak
30 Ekim 1992- Sezai Ekinci
14 Ekim 1993- Nilgün Gök

☆ 7 Ekim 2015- Şair Sennur Sezer öldü.

Türkiye'nin önemli kadın şairlerinden Sennur Sezer, sadece şiirleri ile değil, mücadelesiyle de öne çıkan aydınlardan.

☆ 7 Ekim 1988- Tuzla'da katliam

TKP-ML TİKKO militanları İ. Hakkı Adalı, Fevzi Yalçın, Kemal Soğukpınar ve Rehan Şen bir eylem hazırlığındayken Tuzla Köprüsü'nde polis tarafından pusuya düşürüldüler ve katledildiler.

☆ 8 Ekim 1980- Kurtuluş davasından Necdet Adalı idam edildi.

☆ 9 Ekim 1978- Bahçelievler katliamı

Devlet destekli sivil faşistler, Ankara'da TİP'li öğrencilerin kaldığı evi bastılar. Baskında 7 öğrenci katledildi. Katillerin arasında Haluk Kırıcı, Abdullah Çatlı gibi daha sonra devletin birçok kirli işinde kullandığı sivil faşistlerin de vardı.

☆ 10 Ekim 1976- İşçi ve emekçilerin yoğun eylem ve direnişleri sonucunda Devlet Güvenlik Mahkemeleri kapatıldı.

Milliyetçi Cephe hükümetinin getirdiği yeni DGM yasası, örgütlenme ve eylem özgürlüğünü kısıtlıyor, sınıfa saldırıyı kolaylaştırıyordu. Öyle ki, sendika eğitim derslerinde "sınıf", "sosyalizm" gibi kelimeler dahi yasaklanıyordu. 17 Eylül'de 500 işyerinde 300 bin işçi direnişe katıldı. Burjuvazi beş günde dize geldi. İşçiler zaferi "DGM'yi Ezdik Sıra MESS'de" sloganıyla karşıladılar. DGM direnişi, Türkiye işçi sınıfının en önemli politik eylemlerinden biridir.

☆ 11 Ekim 2005- Şair Atilla İlhan öldü.

☆ 14 Ekim 1971- Hikmet Kıvılcımlı öldü.

TKP'nin 1923'teki ikinci kongresinde merkez komiteye seçilen Hikmet Kıvılcımlı, 22 yıl cezaevinde kaldı. Kıvılcımlı, işkencede direnişi, inançlarından taviz vermeyen kişiliği ile tarihe mal oldu. 12 Mart sonrası arandığı için gittiği Zagreb'de öldü.

☆ 17 Ekim 1889 - Rus yazar Çernişevski öldü.

Verdiği eserlerde toplumsal sorunlara duyarlılığıyla dönemin devrimci fikirlerinin oluşmasında etkili olan bir kişiydi. Özellikle "Nasıl Yapmalı" adlı romanıyla,

Yüreklerimizin gönderinde çelikten bir yıldızdır onlar

EKİM ŞEHİTLERİ

Ekim ayı, tüm dünyayı sarsan 1917 devriminin, tarihe "Ekim devrimi" olarak geçen ilk proleter devrim gerçekleştiği aydır. Aynı zamanda binlerce devrim ve sosyalizm şehidinin toprağa düştüğü ay... İhtilalci komünistler de en fazla şehidi bu ayda verdiler. Onun içindir ki, "Ekim şehitleri"ni tüm devrim ve sosyalizm şehitlerini anma ayı ilan ettiler.

29 Eylül 1980'de faşist cuntaya sığıttığı "ilk kurşun"la ölümsüzleşen Osman Yaşar Yoldaşcan; 25 Ekim 1981'de işkencede katledilen Ataman İnce; 23 Ekim 1992'de bir kamulaştırma sonrası çıkan çatışmada şehit düşen Şaban Budak, aynı eylemde yakalanan ve teşhir masasını tekmesiyle yıkan, bu yüzden de faşist cellatların kudurmuşçasına saldırısına uğrayan Remzi Basalak; bu yoldaşların katledilişinden bir hafta sonra 30 Ekim 1992'de trafik kazasında yitirdiğimiz Sezai Ekinci; ve bir yıl sonra 14 Ekim 1993'te bir kamulaştırma eyleminde vurulan "yeni çağın çocuğu" Genç Komünar Nilgün Gök...

Ekim ayında şehit düşen ve o yüzden de "Ekim şehitleri" olarak andığımız ihtilalci komünistlerdir bunlar... Sakınmasız, tereddütsüz ve çıkarsızdılar... Toprağa gömülen köklerimiz, ileriye yürüyen umudumuz oldular... Geleceğe direniş mirası bıraktılar...

Osman Yaşar Yoldaşcan, "hücum ruhu"nun mimarıdır. TİKB'nin kurucusu, bey-ni, ateşleyicisidir. En zorlu anlarda, tüm dönemeçlerde varlığı ile umut taşıyan, güç verendir. Onun içindir ki, 12 Eylül'e sıkılan "ilk kurşun" olabilmıştır. Karanlığı yaran bir şimşek, güneşe yollanan ilk selamdır... İhtilalci komünistlerin 12 Eylül gibi zorlu bir sınavdan başı dik çıkmasında ve bu direnişçi mayanın tutmasında baş mimardır. Ardından diğer yoldaşları ve tutarlı devrimciler onun yolunu izlemişlerdir.

Sezai Ekinci; örgütün kuruluşunda, ideolojik-teorik gelişiminde, askeri olarak yetkinleşmesinde, 80 sonrası atılımında büyük emekleri vardı. O, ufak-tefek, mülayim denilecek yapısından hiç beklenmeyecek tarzda, askeri yönden oldukça gelişkindi. Siyasal olarak da kendini sürekli geliştiren, yenileyendi. '80 sonrası atılımda, onun siyasal ürünlerinin rolü büyük olmuştur. Sezai, aynı zamanda 100 günü aşkın işkencelerde direnişin, Mamak zindanında yenilgiden zafere yürüyüşün simgesidir.

Ataman İnce, mücadelenin her cephesinde baş eğmez bir savaşıydı. İstanbul'un "Kara Murat"ı, Adana'nın "Sedat abi"siydi. Daha 14 yaşında devrim davasına adanmış yüreği, '71 devrimcileriyle buluşmuş, Denizlerle aynı koğuştan paylaştı, onların "maskotu" olmuştu. 12 Eylül'ün en zor yıllarında İstanbul İl Komitesi üyesi olarak, "kavgamızın şehri"nin her yanına ayak bastı, yenilgi ruh halini kırmaya çalıştı. Bu çaba içindeyken düştü polislerin eline. Soğanlık Karakolu'nda yoğun işkenceler altında ölümüne direndi. Ağzından "ben komünistim"

dışında bir şey duymadılar. Son nefesini böyle verdi Ataman.

Remzi Basalak, "bu gelenek geliştirilmeli" derdi hep. Adana'da yakalanıp "teşhir masası"nın önüne getirildiğinde, bastı tekmeyle masaya. Üzerindeki paralar, silah ve dokümanlar savruldu yere. Polisler şaşkınlıktan ne yapacaklarını bilemediler önce. Sonra gazetecilerin önünde öfkeyle saldırdılar üzerine. O gece işkenceyle öldürdüler onu. Ama Remzi'nin teşhir masasına inen tekmesinin izi, o masanın üzerinde hep kaldı. Sonrasında işkenceciler "teşhir masası"nı kaldırmak zorunda kaldılar. Remzi, 17 yaşında tanıştı komünistlerle ve ölümüne dek bir daha ayrılmadı. Fabrikada, okulda, semtte her yerde faaliyet yürüttü. Baskı komitesinden askeri komiteye, hemen her alanda görev aldı. Son olarak "Yoldaşcan Müfrezesi"nde görevini layıkıyla yerine getirerek ölümsüzleşti...

Şaban Budak'ın vücudundan otuz kurşun çıktı. Hangisi öldürebildi onu? O döne döne çatıştı Adana'nın daracık sokaklarında. Göğe yükseltti sloganlarını... Yoksul bir ailenin çocuğu olarak hem çalıştı, hem okudu yıllarca. İhtilalcilerle tanıştığında

İTÜ'de okuyor ve bir matbaada çalışıyordu. Önce teknik bilgisiyle destek verdi onlara, sonrasında bir daha kopmamacasına bütünleşti. Eylemci kişiliğiyle öne çıktı ve Adana'ya gönderildi. Bölgede 12 Eylül sonrası ilk korsan gösteriyi örgütledi. Sonra Adana İl Komitesi üyeliğine getirildi. Yeni yoldaşlarını büyük bir titizlikle eğitti, onların çok yönlü gelişmelerine önderlik etti. Ve Adana'da kendinden önce şehit düşen ihtilalci komünistler gibi, son mermisine kadar çatışarak, sloganlar atarak ölümsüzleşti...

Nilgün Gök, "yeni çağın çocukları"ndan biriydi. Her dönem, yeni kavgaları ve bu kavgada öne çıkan yeni şehitleri gerektiriyordu. Bu kuşağın başında yer alan ve hem yaşamı hem ölümüyle onlara örnek olan bir Genç Komünardı. "Dünyayı istiyoruz"un devrimci, tutkulu, militan ruhunun simgesiydi. Kısa mücadele yaşamına yılları sığdırma arzusuyla, koşarak ilerlemenin en canlı, somut bir abidesi oldu. İTÜ Elektrik Mühendisliği öğrencisi iken Basın-Yayın işgaline katıldı ve ilk tutsaklığını yaşadı. İhtilalci komünistlerle burada tanıştı ve ölümüne dek sürecek birlikteliğin ilk adımlarını attı. Hem okuyup araştıran, hem de pratik faaliyetlere katılan yapısıyla hızla gelişti. Genç Komünarlar'ın en seçkin militanlarından biri haline geldi. "Yoldaşcan Müfrezesi"nin üyesi oldu, birçok cezalandırma, kamulaştırma eylemine katıldı. Bu eylemlerden birinde arkadan gelen hain bir kurşunla yaralandı, "vuruldum" dedi sessizce. Hastane yolunda iken şehit düştü...

Ünlü şair Nazım Hikmet, Mustafa Suphi ve yoldaşlarının katledilişi üzerine yazdığı şiire, "Yangınlara fazla bakan gözler yaşarmaz" dizeleriyle başlar; "dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını" diye bitirir. Devrim ve sosyalizm şehitlerine nasıl yaklaşmak gerektiğini en iyi anlatan sözlerdir bunlar.

Onları anmak ve yaşatmak, uğrunda şehit düştükleri davayı sahiplenmek ve ileriye taşımaktır.

Şehitlerimiz, düşmanın üzerine büyük bir feda ruhuyla, sakınmasız ve başları dik yürüdülerse, geleceğe ve geleceği örececek olan örgütlerine, yoldaşlarına duydukları güvendedir. Kavranması gereken budur.

Yas tutmuyoruz, hayır! Onları büyük bir özlemle, coşkuyla ve gururla anıyoruz...

Her eksikliğimizde, her zorlanışımızda "sessiz sitemlerini" duymalı, denetleyen gözlerini üzerimizde hissetmeliyiz.

Her ileri adımımızda, her başarıımızda ise, onlarla kucaklaşmanın, onlarla bütünleşmenin mutluluğunu duyumsamalıyız. Onları herhangi bir ölüden farklı kılan, her zaman yaşayan bir varlık haline dönüştüren de budur.

Onlar, büyük insanlığın savaşı, sömürsüz, sınıfsız bir dünya kurma kavgasında her zaman yaşayacaklar! Hep mağrur, başı dik ve onurlu...

“Tek adam rejimi” FAŞİZMDİR- 2

Geçen sayımızda 24 Haziran seçimlerinin ardından resmen yürürlüğe giren “yeni sistem”in nasıl bir şey olduğu-olacağı üzerine ortaya atılan tezlere değinmiştik. “Saray rejimi”, “ikinci Cumhuriyet”, “Erdoğanizm” gibi tanımların, Erdoğan’a ve “yeni sistem”e gereğinden fazla anlamlar yüklediği; bir “sistem” olup olmadığı bile tartışmalı, geleceği belirsiz bir dönem için, erken ve abartılı tahliller olduğunu belirtmiştik. Fakat bu tanımların asıl sıkıntısı, sınıfsal-siyasal analizden yoksun olmasıydı. Ayrıca bu durum, sanki Türkiye’ye özgü ve Erdoğan’ın kişisel özelliklerinden kaynaklanıyormuş gibi ele alınıyordu.

Oysa -yaygın kullanımıyla- “tek adam rejimi” şeklinde ifade edilen yeni durum, ne Türkiye’ye has bir gelişmedir; ne de liderlerin kişisel özellikleriyle açıklanabilir. Daha önemlisi, yaşanan durumun gerçek niteliğini gizlemeye hizmet etmektedir.

Dönemin öne çıkan yönünü vurgulamak veya kitlelere daha somut, çarpıcı biçimde anlatabilmek, yani ajitasyon diliyle ifade etmek bakımından, “tek adam rejimi” demek te bir mahsur olmayabilir. Ancak bu, faşizm olgusunu atlayarak, emperyalizmle ve emperyalist savaşla bağını es geçerek yapılamaz. Yanlış ve tehlikeli olan budur. Ne var ki, “tek adam rejimi” veya yukarıda sıraladığımız tanımlar (“Erdoğanizm” “ikinci Cumhuriyet”, “Saray rejimi” vb.) çoğu kez faşizmi ve onun dayanaklarını gözlerden saklamak için üretilmektedir.

Bu yeni bir durum da değildir. Geçmişten bu yana burjuva ideologların ve onların yörüngesindeki reformist-revizyonist kesimlerin en iyi yaptıkları şey, yaşananları olabildiğince karmaşık-muğlak hale getirerek sınıfsal özünü karartmaktır. Elbette bunu laf olsun diye, salt beyin jimnastiği için yapmazlar. Sınıfsal-siyasal duruşlarının doğal sonucudur bu. Bir başka ifadeyle, hizmet ettikleri sınıfın-kesimin işine yarayacak bir ideolojik üretilimdir.

Böylece gerçeklerin üstü laf cambazlığı ile kapatılıp kitleler bir süre daha aldatılır. Sonrasında yaşananlar her şeyi ayan-beyan ortaya serse bile, olan olmuştur. AKP’nin

bugünlere gelişinde, her aşamada onu olduğundan farklı gösteren liberal-reformist kesimlerin payı gözardı edilebilir mi?

Şimdi de “yeni sistem” dedikleri döneme dair yaptıkları değerlendirmelerle misyonlarını oynamaya devam ediyorlar. Onlara karşı ne yazık ki, çok yönlü bir mücadele verilemiyor. Her şeye rağmen devrimci bir duruş içinde olanlar, -bugün için etkisi zayıf da olsa- önemli bir görevi yerine getiriyor. Liberal-reformist “teoriler”in ipliğini pazara çıkarmak, kitlelerin yanlış yönlendirilmesine izin vermemek, bu konudaki çabaları ısrarla sürdürmekten geçiyor. Bizim de yaptığımız ve yapmaya çalıştığımız budur.

Yazımızın ikinci bölümüne geçmeden, bütünlüğünü kavrayabilmek bakımından önceki ve sonraki bölümlerine kısaca değinelim.

Hatırlanacağı gibi, geçen sayıda yayınladığımız birinci bölümde “Türkiye’de yeni sistem” başlığı altında, 24 Haziran seçimlerinden sonra arka arkaya çıkarılan yasalarla nasıl bir değişikliğe gidildiğini ortaya koymuştuk. Ne “başkanlık” ne de “yarı-başkanlık” sistemine benzemeyen bu “yeni sistem”le nasıl ve ne kadar yürüneceğinin bilinmediği bir döneme girildiğini; bu duruma “parlamentar sistem”i yücelterek karşı çıkmanın yanlışlığını belirttik. “Burjuva demokrasisi”nin de gerçekte işçi ve emekçiler üzerinde bir diktatörlük olduğunu bir kez daha vurguladık.

Bu sayıda ise -ikinci bölüm- egemen sınıfların “olağanüstü yönetim biçimleri” başlığı altında Sezarizmden Bonapartizme yaşanan diktatörlükler ve bunlar arasındaki farklar üzerinde duruyoruz. Özellikle günümüzde sıkça kullanılan Bonapartizm kavramının hangi koşullarda ortaya çıktığını ve her dönem için geçerli olup olmayacağını ele alıyoruz. Bu konuda temel kaynağımız, Fransa’da 1848-1952 yıllarında yaşanan büyük değişimleri konu alan Marks’ın “Louis Bonapart ve 18. Brumaire” adlı eseridir.

Üçüncü bölümde; “faşizmin ortaya çıkışı ve ona karşı mücadele” başlığı altında, 1917 Ekim Devrimi ile başlayan “emperyalizm ve proleter devrimleri çağı”nda nelerin değiştiğini ortaya koyup, burjuvazinin bu dönemde “olağanüstü yönetim biçimi” olarak faşizmi öne çıkarışının nedenleri üzerinde duracağız. Burada da referansımız, Komüntern’in faşizm tahlili ve ona karşı yürütülen mücadele olacak.

Ve son olarak, günümüzün dünyasını, bunun içinde Türkiye’nin durumunu ele alacağız. 21. yüzyıla yeni bir paylaşım savaşı ile giren burjuvazinin, artık “olağan” hale getirdiği yönetim biçimlerini irdeleyecek, bunun olası sonuçlarını öngörmeye çalışacağız. Bu gidişi nasıl durdurabileceğimiz, mücadele yol ve yöntemlerinin neler olması gerektiği gibi sorulara da tarihsel deneyimler ışığında yanıt arayacağız.

Geçmişten bu yana burjuva ideologların ve onların yörüngesindeki reformist-revizyonist kesimlerin en iyi yaptıkları şey, yaşananları olabildiğince karmaşık-muğlak hale getirerek sınıfsal özünü karartmaktır. Elbette bunu laf olsun diye, salt beyin jimnastiği için yapmazlar. Sınıfsal-siyasal duruşlarının doğal sonucudur bu. Bir başka ifadeyle, hizmet ettikleri sınıfın-kesimin işine yarayacak bir ideolojik üretilimdir.

II- “OLAĞANÜSTÜ DÖNEM”LERDE YÖNETİM BİÇİMLERİ

Türkiye resmi olarak son iki yıldır “olağanüstü hal”(OHAL) ile yönetiliyor. Son seçimlerden sonra sözde OHAL kaldırıldı; ama “yeni sistem”e geçilerek, aslında süreklileştirilmiş oldu.

Yukarıda belirttiğimiz gibi “olağanüstü yönetim” biçimleri, sadece Türkiye’ye özgü değil. Elbette Türkiye gibi “ucube” bir şekilde olmasa da, ABD’den Avrupa ülkelerine, -geçmişin “demokrasi beşiği” olarak gösterilen ülkelerde- “olağanüstü yönetim”lere geçildiğini görüyoruz. Görünürde yönetim şeklini değiştirmeyen ülkelerde bile, daha fazla baskıcı, otoriter yönetimler işbaşına geliyor. Savaşın ve krizin hüküm sürdüğü koşullarda bu gidişata şaşmamak da gerekiyor.

Çünkü **egemen sınıflar, şu ya da bu biçimde kriz yaşadığı hemen her dönemlerde “olağanüstü yönetim” biçimlerine başvurmuştur. Bu bir tercih değil, zorunluluktur.** Sistemin varolan yönetim biçimleriyle yürümediği koşullarda, “olağanüstü yönetim biçimleri” devreye girer. Ekonomik, siyasi, askeri vb. bunalımlarını aşabilmeleri için başka çareleri kalmaz. Bu esasında Lenin’in “devrimci durum” olarak tarif ettiği koşullardır. Yani “üsttekilerin eskisi gibi yönetemediği, alttakilerin ise eskisi gibi yönetilmek istemediği” durumdur. En azından “üsttekilerin eskisi gibi yönetemediği”nin kesinleşmesidir.

Bu durumda varolan biçimiyle devleti yönetemez hale gelirler. Geriye tek çare olarak, “olağanüstü rejim” denilen yönetim biçimleri kalır. Cumhuriyet’lerin yerini diktatörlükler alır. **Yönetim, daha fazla merkezileşir, meclisler kapatılır veya yetkileri sınırlanır; “tek adam”lar öne çıkar.** Hatta bunlar çoğu zaman kitleler tarafından “kurtarıcı” olarak görülür. Zaten bir biçimde kitle desteği alamadan iktidara gelmeleri ve yönetebilmeleri de mümkün değildir.

Yaşanan durumun nedenlerini, sistemin kendisinden kaynaklanan yönünü göremeyen kitleler, suçu yönetim tarzında ve onun başındakilerde arar. Onlar değiştiğinde, her şeyin düzeleceğini sanırlar. Bu iddia ile ortaya çıkana da, “denize düşenin yılanı sarılması” gibi sarılırlar. Egemenlerin ideolojik aygıtları zaten sürekli bunu propaganda

Egemen sınıflar, şu ya da bu biçimde kriz yaşadığı hemen her dönemlerde “olağanüstü yönetim” biçimlerine başvurmuştur. Bu bir tercih değil, zorunluluktur.

Sistemin varolan yönetim biçimleriyle yürümediği koşullarda, “olağanüstü yönetim biçimleri” devreye girer. Ekonomik, siyasi, askeri vb. bunalımlarını aşabilmeleri için başka çareleri kalmaz. Bu esasında Lenin’in “devrimci durum” olarak tarif ettiği koşullardır.

ederek kitlelerin bilincini yönlendirir.

Oysa her “olağanüstü rejim” halk üzerinde daha fazla baskı ve sömürü demektir. Genellikle savaşlar bu dönemde ortaya çıkar. Savaş ise, halkın kanını, canını, malını kaybetmesi demektir.

Sistemin yaşadığı kriz, ancak bu şekilde atlatılabilir. Bir yandan dış ülkelere karşı savaşlarla elde edilen yağma, diğer yandan içte artan sömürü; onu hem ekonomik hem siyasi olarak -en azından bir süreliğine- rahatlatacaktır. Kitleler “dış düşman” a karşı birleşecek, artan baskı ve sömürüye katlanacaktır.

Elbette bunun bir sınırı vardır. Hem savaşlarda her zaman galip gelinmez, hem de halkın sabrı bir yerde tükenir. **Hiç bir yönetim, kitleler üzerindeki hakimiyetini sadece yalan ve demagojiyle sürdüremez. Otorite, güç kullanmadan iktidarını koruyamaz.** Kitleler üzerinde büyük bir terör estirilir. İşkence ve zulüm artar, zindanlar tika basa dolar.

Başlangıçta “kurtarıcı” olarak iktidara taşınanlar, “zalim” ve “katil” yüzleri daha fazla ortaya çıktıkça, kitlelerin güvenini kaybederler. Ancak bu **diktatörler, iktidarlarını gönül rızasıyla bırakmaz. Bir başka ifade ile “olağanüstü rejim”ler kendiliğinden son bulmaz.**

Ya kitlelerin ayaklanması, ya egemen sınıflar arasındaki çatışma, ya da dış ülkelere bir müdahale olmadan yıkılmazlar. Çoğu kez bu faktörlerin hepsi birbirini tetikler ve birarada gerçekleşir. Ama **aslolan, kitlelerin tepkisini eylemli bir şekilde ortaya koymasıdır. Bunun bir devrimle sonuçlanması da mümkündür; bir takım reformlarla sistemin farklı biçimlerde sürmesi de...**

Bunu belirleyecek olan, kitlelerin bilinç ve örgütlülük düzeyidir. Çünkü bilindiği gibi, her “devrimci durum” devrime yol açmaz. Sadece devrimin objektif koşullarını yaratır. Subjektif unsur, yani ezilen-sömürülen kesimlerin örgütlülük ve bilinç düzeyi yeterli değilse, egemen sınıflar bu durumdan kurtulmanın yolunu mutlaka bulacaktır.

Roma ve Sezar’ın

egemenler üzerindeki etkisi

Dünya üzerinde yayılmacılığı, kurduğu hakimiyeti ve yönetim

biçimleriyle tarihte en öne çıkan devlet Roma İmparatorluğu; onun en ünlü lideri ise Sezar’dır. Köleciler toplumun bu en büyük devletinde yaşananlar, sonraki sınıflı toplumlara da sirayet etmiş, egemenlere yol göstermiştir. Kullandıkları yöntemlerden ritüellere, hatta kıyafetlere kadar onlara öykünüldüğü görülür. Örneğin Napolyon’un kendisini “imparator” ilan ettikten sonra kullandığı kırmızı pelerin bile Sezar’ın kiyle aynıdır.

Bu durum, hemen her diktatörün Sezar’a benzetilmesine, her “olağanüstü rejim”in de “Sezarizm” olarak adlandırılmasına yol açacaktır. Kapitalizmin geliştiği 1800’lerin Fransa’sında bile Bonapart dönemine “Sezarizm” denilmektedir mesela. Ta ki, Marks yaşanan süreçler arasındaki temel farkları ortaya koyup buna karşı çıkana dek...

Marks, “Louis Bonapart’ın 18. Brumaire” adlı eserinde, Fransa’da 1848 Devrimi sonrası yaşananları tahlil eder ve “Bonapartizm” kavramını literatüre sokar. Marks, Bonapart dönemine “Sezarizm” denilmesinin yanlışlığını, kitabın “önsöz”ünde şöyle anlatmaktadır:

“Bu kitabın bugün özellikle Almanya’da sık kullanılan Sezarizm sözünü çürütmeye yardım edeceğini umuyorum. Bu yüzeysel tarih analojisinde ana sorun unutuluyor: Roma’da sınıf kavgası sadece imtiyazlı bir azınlığın içindeki, özgür zengin vatandaşlarla özgür yoksul vatandaşlar arasında geçiyordu. Buna karşılık halkın büyük üretici kütlesi olan esirler, her iki tarafa da basamaklık ediyorlardı. Sismondi’nin şu ünlü sözü unutulur: ‘Romalı proletaryaya, toplumun sırtından geçiniyordu; oysa modern toplum, proletaryanın sırtından geçiniyor.’ Eski ve yeni çağlarda görülen sınıf çatışmasının maddi ve iktisadi koşulları arasında tam bir ayrılık olduğundan, bunlardan doğan politik davranışların benzerliği Canterbury Başpiskoposu ile büyük Rahip Samuel’in benzerliğinden fazla değildir.” (Louis Bonapart’ın 18. Brumaire’i, Yorum Y. sf:24)

Marks, Sezar’ın yaşadığı Roma dönemiyle, yani köleciliğin hakim olduğu toplumsal sistemle Bonapart’ın yaşadığı 19. yüzyılın, yani kapitalist dönemin koşullarının aynı olmadığını ortaya koymakla kalmamış; burjuvazinin aristokrasi ile mücadele ettiği bir dönemde ortaya çıkan Napolyon Bonapart ile ondan 52 yıl sonra; artık burjuvazi ile proletaryanın sınıf savaşının başladığı bir dönemde iktidara gelen, Napolyon’un

yeğeni Louis Bonapart arasındaki farka dikkat çekmiştir. **Napolyon Bonapart, burjuvazi adına aristokrasiye karşı savaşıırken; Louis Bonapart, -aristokrasi artık yok olduğu için- burjuvazi adına proletaryaya karşı savaşımıştır.** Her ikisinin ortak yönü; devrimlerin (birincisi 1789, ikincisi 1848 devrimleri sonrasında iktidara gelerek) **işçi-emekçi lehine kazanımları yok etmek ve burjuvazinin önünü düzlemektir.**

Gerçekte Sezar’a öykünen Napolyon Bonapart’tır. Ancak ne Napolyon ne de Louis Bonapart’ın dönemine “Sezarizm” demek doğru olur. Diğer yandan -yaygın kanunun aksine- Marks, “Bonapartizm” tanımını, ünlü Napolyon Bonapart dönemi için değil, Louis Bonapart dönemi için yapmıştır.

Bu dönemler arasındaki önemli farklar bilinmeden, tanımlamanın nedenleri de anlaşılamaz. Onun için Sezar ve Napolyon dönemine ve Fransa’nın iki Bonapart iktidarı arasında yaşadığı alt-üst oluşlara kısaca gözatmak gerekmektedir.

Sezar’dan Napolyon’a...

Julius Sezar, Roma’nın başına geçmeden önce, “Galya Fatihi” olarak ünlenmiş bir komutandır. **Köleciler Roma Cumhuriyeti’nin bunalım yaşadığı bir dönemde, askerleriyle birlikte başkente girer; ordunun ve pleblerin (köleler ve köle sahibi olmayan Roma vatandaşları) desteğiyle iktidarı ele geçirir.** Başlangıçta kendini “konsül” seçtirir. Fakat konsüllük süresi bittiği zaman da iktidarı bırakmaz. Kendisinden yetkilerini devretmesini isteyenlere, sonradan ünlenecek olan şu sözü söyleyecektir: *“Cumhuriyeti kurtarmak için bir diktatöre ihtiyaç var!”*

Sezar’ın diktatörlüğü ve Roma’nın cumhuriyetten imparatorluğa dönüşmesi, bundan sonra gerçekleşir. Fakat “imparator” sıfatı, ölümünden sonra ona atfedilir. Esasında ilk resmi Roma imparatoru, Sezar’ın hem yeğeni, hem de evlatlığı olan Octavius’tur. Kendisini “Sezar Augustus” (ulu, kutsal Sezar) ilan eden Octavius, bu unvanın yayılmasını sağlar. Ve Sezar ismi, imparatorlarla özdeşleşen bir unvana dönüşür. Hatta Almanya’da Kayzer, Rusya’da Çar sıfatlarının Sezar’dan türetildiği söylenir.

Louis Bonapart’ın Sezar’a benzetilmesi ve Sezarizm olarak

tanımlanmasında, Julius Sezar’la yeğeni Octavius’un akrabalık bağı gibi, onun da Napolyon Bonapart’la akrabalığı, aynı soyadı taşıyor olmasının etkisi büyüktür.

Oysa Fransa’nın ilk Bonapart’ı Napolyon Bonapart’ın iktidara gelişi, Sezar’inkine daha çok benzemektedir. O da Sezar gibi bir komutandır, İtalya ve Prusya’da elde ettiği askeri başarılar ile halkın beğenisini toplamıştır. Yine Sezar’ın yaptığı gibi, ülkesinin bunalımda olduğu bir dönemde başkente gelir, ordunun gücüyle iktidarı ele geçirir ve kendini diktatör ilan eder. Tarih 9 Kasım 1799’dur. 1789 devriminden sonra ilan edilen takvime göre, yedinci yılın 18. Brumaire’dır. (Marks’ın kitabının başlığı buradan gelmektedir. Brumaire, Fransızcada sonbaharı çağrıştıran “sis”, “duman” anlamına gelmekte ve 22 Ekim-20 Kasım arasında kapsamaktadır.)

Keza Sezar’ın pleblere dayanması gibi, Napolyon da halktan, ama özellikle köylülerden destek almıştır. Fransız Devrimi’ne katılmış, ama devrimle birlikte toprağa bağlılıktan kopmuş olan köylüler, Napolyon’un ordusunu oluşturur ve onu iktidara taşırlar. Napolyon, bu desteği vurgulamak için, kendisini Fransa’nın değil “Fransızların imparatoru” olarak tanımlamış, “asil olmayan yurtdaşların sevgilisi” şeklinde takdim etmiştir.

Napolyon’un iktidara gelişi, gerçekte Fransız Devrimi’nin sonudur. Daha doğru ifadeyle, devrimin sınıf olarak burjuvazinin lehine sonuçlanmasıdır. Çünkü Napolyon, burjuvazinin çıkarları için aristokrasi ile savaştığı gibi; devrimle birlikte emekçi kesimlerin elde ettiği kazanımları da yok etmiştir.

Fransız Devrimi’ni diğer burjuva devrimlerinden ayıran en önemli unsur, işçi-emekçi kesimlerin ve onların temsilcilerinin etkinliği ile burjuvazinin inisiyatifli kuramaması ve İngiltere’deki gibi “anlaşmalı” biçimde iktidarı ele geçirememesidir. Bu yaklaşık 10 yılı bulan kaotik bir ortam yaratır. Devrime burjuva karakterini veren temeller, ancak Napolyon döneminde atılacaktır. Merkezi idari yapı, Merkez Bankası, yüksek mahkemeler, medeni ve ceza kanunu bu dönemde gerçekleşir.

Hatta Napolyon, bu değişimi fetihler yoluyla tüm Avrupa’ya yaymak

ister. Fakat bu onun sonunu da getirir. Aristokrasi, adeta Fransız Devrimi’nden intikamını Napolyon’dan alır. Önce eşi ile birlikte Elbe Adası’na sürülür. İkinci kez iktidara gelişi ise, 1815’teki Waterloo yenilgisiyle kısa sürede bitecektir.

Napolyon sonrası -galip devletlerin de desteğiyle- aristokratlar yeniden krallığı getirirler. Bu durum, 1830 Temmuz Devrimi’ne kadar sürer. “Temmuz monarşisi” olarak geçen bu dönemde, Napolyon’un attığı adımlar pekiştirilir. Bunun sonucunda sınıfsal çelişkiler daha fazla keskinleşecek ve 1848 Devrimi’nin taşları döşenecektir.

Louis Bonapart’ın iktidara gelişi 1848 devrimi sonrasındır. Marks’ın adına “Bonapartizm” dediği bu dönem, kendine özgü yönleriyle Fransa’nın tarihinde önemli bir yer tutar. Ne var ki, bu tanım, Fransa ile sınırlı kalmayacak, kapitalist sistemin her olağanüstü döneminde yineleneyecektir. Marks’a kadar “olağanüstü yönetim biçimleri”nin Sezarizm ile damgalanması gibi, 1930’lara kadar da Bonapartizm şeklinde tanımlanır. Ta ki, Komüntern, yeni biçimin adının “faşizm” olduğunu ilan edene dek...

1848 Devrimi ile değişen koşullar

Devrimler ülkesi Fransa, 1848 Şubat ve Haziran aylarında iki ayrı devrim daha yaşar. Bu devrimlerin öncekilerden farkı; çatışmanın burjuvazi ile aristokrasi arasında değil, burjuvazi ile proletarya arasında geçmesidir.

1848 Şubat’ında, iktidardan yeterince yararlanamayan sanayi burjuvazisi, küçük-burjuvalar ve proletarya hep birlikte “Temmuz monarşisi”ne karşı ayaklanır. Ama her sınıfın hedefleri farklıdır. Proletarya “sosyal cumhuriyet”, küçük-burjuvazi “demokratik cumhuriyet”, burjuvazi ise “parlamentar cumhuriyet” istemektedir. Fakat hiçbirisi, devrim süresince tam bir üstünlük kuramaz. Sonuçta “kurucu meclis” ve “geçici hükümet”te anlaşılır ve her sınıf burada “geçici” olarak yerini alır.

Esasında “geçici hükümet” burjuvazinin hakimiyeti ele geçirmek için kullandığı bir kaldıraçtır. Marks, ordu, mahkemeler ve yönetimin birkaç istisna dışında eski sahiplerinin elinde kaldığı ve “Temmuz monarşisi”nin büyük suçlularından hesap sorulmadığını belirterek “geçici hükümet”i eleştirmektedir.

Keza “kurucu meclis”in görevi de işçi ve emekçilerin devrimci ateşini

Louis Bonapart’ın iktidara gelişi 1848 devrimi sonrasındır. Marks’ın adına “Bonapartizm” dediği bu dönem, kendine özgü yönleriyle Fransa’nın tarihinde önemli bir yer tutar. Ne var ki, bu tanım, Fransa ile sınırlı kalmayacak, kapitalist sistemin her olağanüstü döneminde yineleneyecektir. Marks’a kadar “olağanüstü yönetim biçimleri”nin Sezarizm ile damgalanması gibi, 1930’lara kadar da Bonapartizm şeklinde tanımlanır. Ta ki, Komüntern, yeni biçimin adının “faşizm” olduğunu ilan edene dek...

söndürmek, devrimin kazanımlarını törpülemektir.

Burjuvazi çeşitli oyunlarla iktidarı tümünden ele geçirme savaşı verirken; işçi sınıfını temsilen katılanlar, işsizliği önlemek için “Çalışma Atölyeleri”nin kurulması için çalışmaktadır. “Geçici Hükümet”e kabul ettirdikleri bu sınırlı kazanım da, kısa sürede geri alınacaktır.

Bunun üzerine Haziran ayında işçi sınıfı yeniden ayaklanır. Fakat proletarya, iktidarı ele geçirecek düzeyde örgütlü değildir, dahası toplumun diğer kesimlerini arkasına alamaz. O yüzden yenilgisi kaçınılmaz olur, ama bu ayaklanma, burjuvazinin aristokrasiye karşı mücadelesinde elini güçlendirir. Eski sistemden tüm kalıntılarıyla birlikte kurtulma olanağına kavuşur.

Şimdilerde çokça övülen “parlamentar rejim” 1848 devriminin bir sonucudur. Kapitalizmde kapsamlı reformların dahi, devrim için mücadelenin yan ürünü olarak ortaya çıktığını gösteren, somut bir örnektir bu aynı zamanda. Genel oy başta olmak üzere birçok hakkın elde edilmesi, işçi sınıfının mücadelesiyle 1848 devriminden sonra gerçekleşmiştir.

Bir yönetim biçimi olarak parlamentar cumhuriyet, önceki biçimlere göre kuşkusuz ileri bir adımdır. Burjuvazinin bugüne dek uyguladığı en gelişkin yönetim biçimidir. Ancak “parlamentar cumhuriyet”in de halk üzerinde bir diktatörlük olduğu gerçeği kısa zaman sonra görülecektir.

1848 Devrimi ile iktidarı tamamen ele geçiren burjuvazi, proletaryanın yeniden ayaklanmasından korkmakta, onun öncülüğünde gerçekleşecek bir devrimi önlemek için her tür tedbiri almaktadır. İşçi sınıfının en temel demokratik talepleri bile “sosyalist” görünerek bastırılır. Marks’ın Komünist Manifesto’da sözünü ettiği “komünizm heyulası” sarmıştır Avrupa’yı ve en çok da Fransız burjuvazisini...

Diğer yandan iktidar sanayi burjuvazisinin eline geçince, mali aristokrasi ve ticaret burjuvazisi ile büyük bir gerilim başlar. **İktidarın dışında kalan bu kesimler, parlamentonun feshedilip “kuvvetli bir hükümet” kurulmasını isterler. Bu koşullar altında 1848 Fransız Anayasası, cumhurbaşkanına öyle yetkiler verir ki, onu meclisin üstünde bir güç odağı haline getirir.** Marks’ın ifadesiyle, “cumhurbaşkanı meclis karşısında bir çeşit tanrısal

güce sahip” olmuştur. Nitekim 1848’de cumhurbaşkanı seçilen Louis Bonapart, 2 Aralık 1951’de askeri bir darbe ile meclisi dağıtacak ve tüm gücü kendi elinde toplayacaktır. Bir yıl sonra da kendisini “imparator” ilan edecektir.

Bonapartizmin ortaya çıkışı

Louis Bonapart, seçimle işbaşına gelen Fransa’nın ilk cumhurbaşkanıdır. Onun da amcası gibi, kitle desteğini köylüler oluşturur. **1848 Devrimi’nin en önemli eksikliği, köylüleri içine çekememesidir. Devrimden sonra yapılan ilk seçimlerde köylüler Louis Bonapart’a oy verirler.** Yüzde 74.5 gibi bir oy üstünlüğü ile seçimleri kazanır. (Ki o tarihte Fransa’nın nüfusu 36 milyon civarındadır, bunun yarısından fazlası köylüdür. Marks’ın verdiği rakama göre, 16 milyonu da yoksul köylüdür.) Genel olarak köylüler muhafazakardır ve Napolyon döneminin imparatorluk günlerini özlemektedir. Yeğen Bonapart’ı da onun mirasçısı olarak gördüklerinden desteklerler.

Köylülük, L. Bonapart’ın kitle tabanını oluştururken, mali aristokrasi ve büyük ticaret burjuvazisi de sınıfsal dayanağı olur. Ayrıca Avrupa’nın diğer ülkelerinin egemenleri, Bonapart’ı desteklemektedir.

Devrimci barutunu yitiren burjuvazi, işçi ve emekçileri baskı altında tutabilmek için, kendi yasalalarını çiğnemekten, kendi kurumlarını feda etmekten kaçınmaz. Önce Paris’te “sıkıyönetim” ilan edilir. Sonra görev süresi dolan L. Bonapart’ın süresi uzatılır. Marks bu durumu, “meclis, bir generalin özel koruyuculuğu altına girerek, kendi güçsüzlüğünü ve ordunun sonsuz gücünü karar altına aldı, kendisini güçten yoksun bıraktı” şeklinde değerlendirecektir.

L. Bonapart, bir yandan lümpen kesimleri topladığı “10 Aralık Derneği” gibi özel örgütlenmesi, diğer yandan ordunun desteğiyle tam 18 yıl sürecek diktatörlüğünü ilan edecektir. **Parlamentoyu dağıtır fakat genel oyu kaldırmaz, onu iktidarını sağlamlaştırmaya yönünde kullanır. Kendisini, bir referandumla III. Napolyon olarak “imparator” ilan eder.**

Marks, çok bilinen ünlü sözünü L. Bonapart için söylemiştir: “Hegel, bütün büyük tarihsel olay ve kişilerin iki kez ortaya çıktığını söylemiştir bir yerde. Fakat şunu eklemeyi unutmamıştır: İlkinde trajedi,

ikincisinde komedi olarak...”

“Trajedi” olarak Napolyon dönemini, “komedi” olarak ise Louis Bonapart dönemini tanımlamaktadır. L. Bonapart’ı, Napolyon’un “kötü bir kopyası”, “bir karikatürü” olarak değerlendirir. Ama onun asıl amacı, “Fransa’da sınıf kavgasının hangi durumda ve koşullarda, yeteneksiz ve acayip bir şahsiyetin kahraman gibi görünmesine olanak sağladığı”nı anlatmaktır. **Günümüzde de “yeteneksiz ve acayip” birçok şahsiyetin nasıl “kahraman” haline getirildiği düşünülürse; bunun yaşanan koşullarla ve bu koşulların yarattığı yönetim tarzlarıyla ne kadar bağlantılı olduğu görülecektir.**

Louis Bonapart, toplumun tüm kesimlerinin taleplerini karşılayacak bir “kurtarıcı” olarak iktidara gelmiştir. İşçilerle burjuvazi arasında dengeyi sağlayacak bir “hakem”dir. İşçi-patron örgütlerini biraraya getiren “hakem kurulları”nın kurucusudur aynı zamanda. Ve tabi ki, yayılmacı dış politika ile ülkesini savaşa sürükleyen bir diktatördür.

Onun sonunu da -tıpkı amcası gibi- bu dış politika getirir. 1870’de Sedan’da Prusya’ya yenilip onursuzca teslim olur. Bu teslimiyeti kabul etmeyen Paris proletaryası ayaklanacak ve dünyanın ilk proleter iktidarı olan Paris Komünü bunu izleyen süreçte kurulacaktır.

L. Bonapart döneminin özgünlüğü, egemen sınıfların iç çelişkilerinin keskinleştiği, iktidar kavgasıyla birbirlerine düştüğü, bu arada işçi ve emekçilerin mücadelesini bastırmakta zorlandıkları bir dönemde, görünüşte “sınıflarüstü” bir iktidar ile “denge” kurulmasına razı gelmeleridir.

Bonapartizm, devlet bürokrasisinin siyasal iktidarı olarak şekillenir. Görünüşte asker-sivil bürokrasi, egemen sınıflardan bağımsız bir güçmüş gibi siyasi iktidara el koymuştur. Ama **özünde, burjuva toplumunu güvenceye alıp yeniden tesis eder.** Marks’ın söylediği gibi, hiçbir devlet iktidarı havada duramayacağına göre, dayandıkları mutlaka bir sınıf vardır. Toplumsal tabanı her ne olursa olsun (köylülük, küçük-burjuvalar, lümpen proletarya) sınıfsal dayanakları, egemen sınıflardan (büyük toprak sahipleri, burjuvazinin çeşitli kesimleri) oluşmaktadır. Kapitalist toplumda burjuvazi ve proletarya dışında

kalan diğer sınıfların bağımsız tavır geliştirmeleri ve iktidar olabilmeleri mümkün değildir çünkü.

Bonapart da toplumsal taban olarak küçük mülk sahibi köylülüğe dayanmıştır. Ancak sınıfsal olarak ticaret burjuvazisi ve mali aristokrasiye hizmet eder. Marks, Bonapart'ın "burjuvazinin maddi gücünü korumakla, onun siyasal gücünü yeniden yaratmış olduğunu" söyler.

Sonrasında dünyanın pek çok yerinde burjuvazi zora düştüğü dönemlerde benzer yöntemlere başvurur. "Olağanüstü yönetim biçimleri" olarak geçen bu dönemlerde, hükümetler burjuvaziyi içine düştüğü çıkmazdan kurtarmak ve sistemi tahkim etmek misyonunu yerine getirirler. Ülkemizde 12 Eylül başta olmak üzere asker-sivil darbeler dönemi, bunun örnekleriyle doludur.

Sonuç olarak

Bonapartizm, Fransa'daki sınıf mücadelesinin bir ürünü olarak ortaya çıkmışsa da, orayla sınırlı kalmayan genelleşen bir siyasi kavram halini almıştır. Sonrasında Prusya'daki Bismarck dönemi ve Rusya'da 1917 Ekim Devrimi öncesi kurulan Kerensky Hükümeti, "Bonapartist" olarak nitelendirilecektir.

Ancak Ekim Devrimi, yeni bir çağı "emperyalizm ve proleter devrimler çağı"nı başlatır. Artık dünyanın altında birinde proletarya iktidardadır. Ulusal kurtuluş savaşları ve proleter devrimlerle sarsılan burjuvazinin "olağanüstü yönetim"leri faşizm biçimini alır.

Elbette Bonapartizm ile faşizm arasında birçok benzerlik kurulabilir. Ne var ki, burjuvazinin iktidarı yeni ele geçirdiği bir dönemle; iktidarını pekiştirdiği, hatta Lenin'in deyimiyle "can çekişen, çürüyen, asalaklaşan" hale geldiği emperyalist dönemdeki yöntemleri bir ve aynı olamaz.

Louis Bonapart dönemine "Sezarizm" diyenlere, Marks'ın karşı çıkışının nedeni nasıl ki, "farklı sosyo-ekonomik koşullardan doğan siyasal biçimler arasında benzerlik kurmanın" yanlışlığı üzerinden olmuştur; günümüzdeki faşist diktatörlüklere "Bonapartizm" diyenlere de aynı temel doğrıyla karşı çıkmak gerekir. Bonapartizmin ortaya çıktığı 19. yüzyıl ile faşizmin ortaya çıktığı 20 yüzyıl arasında ekonomik, siyasi, askeri, sınıfsal vb. her yönden çok büyük değişiklikler olmuştur.

Şimdi söz konusu olan 21. yüzyılın dünyasıdır. Kapitalizmin hızıyla birlikte düşünüldüğünde 10 yıl gibi kısa sürelerde ne devasa değişimlerin gerçekleştiği bilinmektedir. Hal böyleyken bugünkü yönetimleri, 19. yüzyılın "yönetim biçimleri"yle tanımlamak -üstelik bunu 'yeni şeyler söyleme' iddiasındaki liberaller yapmaktadır- günümüzü kavrayamamak, klasik deyimle "somut durumun somut tahlilini" yapamamaktır.

Öyleyse "Bonapartizm" tanımı artık tarihe mi karışmıştır? Bir başka ifade ile 1848 ya da 1917'de yaşandığı gibi, devrim ile karşı-devrimin birbirleriyle yenilemediği, satranç deyimiyle "pat" durumunun olduğu dönemlerde "denge" yönetimler, "ara geçiş" biçimleri olamaz mı?

Elbette bunlar mümkündür. Ancak buna "Bonapartizm" demek ne kadar doğru olur; faşizmi anlatacağımız üçüncü bölümde yanıt arayacağız.

YEDİVEREN YAYINLARI

 KÖKLERİMİZ TOPRAKTA TARİHTEN GELİYORUZ Şehitler Albümü Derleyen: Devrim Zafar Her bir mücadelenin farkı bir cephe- sinde şehit düşmüş komünistlerin rehber olan yaşantıları.	 Yeni emperyalist SAVAŞIN EKONOMİ POLİTİĞİ Derleyen: Selma Aybal Savaş ve Devrimci Duruş kitabının devamı... ABD emperyalizmini yeni emperyalist savaşa başlatmaya iten ekonomik ve siyasi koşullar ile Irak'ta derinleşen ABD bataklığı.
 YOL AYRIMI Derleyen: Osman Fatih Komünist bir örgütün tarihinde yapı- lan tasfiyecilik ve buna karşı ideolo- jik, siyasi, örgütsel olarak gerçekleş- tiren çıkışın siyasal belgesi. Tasfiyeciliğin çözülmesi.	 KUTUP YILDIZI Derleyen: İsmail Gökhan Edge Bulunduğu her alanda kitlelerin büyük sevgisini ve saygısını kazanan, Türkiye Devrimci Hareketi'nin direnme geleneginin oluşmasında tarihsel bir rol üstlenen komünist önder Mehmet Fatih Öktülmüş'ün yaşamı öyküsü.
 İLK KURŞUN Derleyen: A. İsmail 12 Eylül'den 17 gün sonra, faşist cumhura ilk kurşun olan komünist önder Osman Yağar Yıldoğan'ın biyografisi. Ölümsüz proletarya kahramanının öğrenen yaşamı.	 Emperyalist Savaş ve KÜRT SORUNU Derleyen: Nilgün Gök-Eralp Yazar Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve Kurdistan'a temel yaklaşımlarıyla birlikte, emperyalist savaş koşulla- rında Kürt hareketinin evrimi.
 İN ANCI SINANDIĞI ZOR MEKANLAR: HÜCRELER Derleyen: Nevin Berktaş 12 Eylül yıllarında faşist yaptırımlara ve hücre saldırısına karşı en zor koşullarda bile direnenlerin onurunu anlatan kitap.	 TIKB(B) 4. KONFERANS BELGELERİ Derleyen: Ataman İnce TIKB(B)'nin örgütsel durumunu, emperyalist paylaşım savaşını ve Türkiye'nin savaşa karşı konumunu değerlendirdiği 4. Konferansı.
 DUVARLARINIZIN HÜKMÜ YOK Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş 19 Aralık 2000 tarihindeki cezaevleri kâtibi ve hücre saldırısına karşı yürütülen büyük ölüm orucu direnişinin siyasal dersleri. Tutsakların direniş güncellen.	 İN ANCI SINANDIĞI ZOR MEKANLAR: HÜCRELER kitabı DAVA DOSYASI Derleyen: Nevin Berktaş "Hücreler" kitabının ve yazarının ceza almışının ardından, kitabın dava süreci ve yürütülen kampanya ile birlikte yayınlanan son hali.
 SAVAŞ ve DEVRİMCİ DURUŞ Derleyen: Sezai Ehinci 11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan yeni emperyalist paylaşım savaşının ik aşamasının ekonomik, siyasi ve sosyal koşullarının çözümlemeleri, emperyalistlerin hazırlık düzeyleri.	 Bir Yeniliği Hastalığı TASFIYECİLİK Derleyen: Osman Yağar Yıldoğan 12 Eylül'den bu yana süregelen ve devrimci harekette büyük tahribatlar yaratılan tasfiyeciliğe karşı bir mücadele kılavuzu.
 TIKB(B) I. KONGRE BELGELERİ Derleyen: İsmail Cüneyt TIKB(B)'nin yeni emperyalist payla- şım savaşının öngöründe yaptığı ve örgütsel-siyasal hatlarını gözden geçirip, program ve tüzüğünü olus- turarak yeni döneme hazırlandığı I. Kongre'sinin belgeleri.	 Darbe, Yeniliği, Direniş 12 EYLÜL Derleyen: Nevin Berktaş 12 Eylül sadece bir yeniliği değil, aynı zamanda bir direniş destanıdır da. Kitap, 12 Eylül'ü, direnisenlerin gözünden anlamaktadır.
 STALİN ÜZERİNE GERÇEKLER Derleyen: Alman Komünist Partisi Almanya'da 1970'li yıllarda yayınlanan ve Stalin'e yönelik karaçalışmalara önemli cevaplar veren kitabın Türkiye baskısı.	 Kriz, Savaş ve DEĞİŞEN DENGELER Derleyen: Metin Aydın ABD ile Çin arasındaki dünya hege- monyasını ele geçirme savaşı, bunun Türkiye'ye yansımaları, 2008'de başlayan ekonomik krizin, savaşı kaçınılmaz hale getirmesi.
 Savaş Hazırlıklarında Bir Dönem: 3 KASIM SEÇİMLERİ Derleyen: Azmi Akan Türkiye'de savaş hükümeti kurulması için yapılan 3 Kasım 2002 seçimleri ve Türkiye Devrimci Hareketi'nin "Taktik", "Devlet" ve "Demokrasi" konusundaki yanlış yaklaşımları.	 PROLETER KÜLTÜR PROLETER YAŞAM Derleyen: Hacı KÖSE "Yeni insan"ı yaratmak, insaniyet ardından öne çıkarmak için: kapitalist ideolojik bombardımana karşı, sosyalizmin savunusu.
 İŞKENCEDE DİRENME SAVAŞI Derleyen: Remzi Basalak Adressiz Sorgular kitabının devamı... Son yıllarda işkencede direnme oranları düşme nedenlerini, yeniden direniş yükselmenin gereklerini ve şehit komünistlerin dersleri.	 BU DAHA BAŞLANGIÇ Daha fazla hazıran Derleyen: M. Ali DOĞAN-Aşkın TEL Taksim Gezi Parkı'nda başlayıp ükeyi saran Haziran Ayaklanması'na, yaşayanların gözünden objektif bir bakış.
 İŞÇİ SINIFI HAREKETİ ve Görevler Derleyen: Hamit Tekin İşçi sınıfının tarihsel deneyimleri ve güçlüklerinin bu deneyimlerde yat- tığını anlatan kitap, işçi sınıfı hareketi- nin tikanma noktalarını ve aşma yolunu ortaya koyuyor.	 FEMİNİZM Mİ SOSYALİZM Mİ? Derleyen: Z. Poyraz-H. Çabuk Feminizmin bir burjuva ideolojisi olduğunu ve emekçi kadının kurtuluşunun, emekçi erkeklerle birlikte, burjuvaziye karşı sınıfsal savaşın vermekten geçtiğini anlatıyor.
 PİŞMANLIK YASALARI VE İTİRAFÇILIĞA KARŞI MÜCADELE Derleyen: Osman Akgün "Tutuma kazandırma" adı altında kar- şımıza çıkarılan pişmanlık yasalarına, itirafçılık ve hainlik olgusuna yaklaşım, komünistlerin bu konudaki tarihsel tutum ve belgeleri.	 Darbe içinde darbe 15 TEMMUZ Derleyen: Kenan Özhilek 15 Temmuz 2016'da başlatılan ABD darbesi neden başarısızlığı uğradı? Ortadoğu savaşı: odağından bakarak, ABD'nin Erdoğan'ı tasfiye planları ve Erdoğan'ın karşı darbeleri.

10 Ekim 2015-Ankara Gar Katliamı

Ankara'da düzenlenen "Barış ve Demokrasi Mitingi"nde,
İŞİD tarafından yapılan bombalı saldırı sonucu
100'den fazla insan hayatını kaybetti.

UNUTMAYACAĞIZ AFFETMEYECEĞİZ!